

דרוש לפסח

יִידֵיךָ ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו
 ולזקני ישראל ופירש"י שמיני למלואים
 הוא ר"ח ניסן שהוקם המשכן בו ביום ונטל
 עשר עטרות השנויות בסדר עולם טרם נבוא
 לביאור נקדים פתיחת צעל האגדה עבדים
 היינו לפרעה במלרים ויוליאנו ה' אלהינו משם
 וגו' ואלו לא הוליא הקב"ה את אבותינו
 ממלרים הרי אנו ובנינו ובני בנינו משועבדים
 היינו לפרעה במלרים ואפי' כולנו חכמים כולנו
 נבוי' כולנו יודעי' את התורה מלוא עלינו
 לספר ביציאת מלרים שכל המרבה לספר ביציאת
 מלרים הרי זה משוכח ונדבר מענין י"מ כי
 מלינו שהקשה בספר עבודת הקודש מביאו
 השל"ה ומתמה על המראה הגדולה שחורתינו
 הקדושה יספה כל מעשה המלות זכר ליציאת
 מלרים וגמלא שכולם חלום בי"מ והוא מן
 הנמנע משמע שאם לא היה י"מ בטלו כל
 המלות מהמועדים ואיך יעלה כזה על דעת
 הלא התורה קדומה אלפיים שנה לבריאת עולם
 והיא חמידות וי"שנה בכל אדם ובכל עת
 חמן בעבר ועתיד ובודאי אפילו לא היה
 שעבוד וגלית מלרים לא בטלו פרטי המלות
 הכתובים והמועדים אשר דבר משה לישראל
 ועיקר הטולה מדברי קדשו המעלה בתירונו
 שבאמת אין מעשה המלות והמועדים תולה
 בי"מ הגשמי התחתון שהיה בעולם העשיה
 כ"א בי"מ עליוני והענין עמוק מאוד ולהבין
 קצת בפי טרף הכרתיו כי קודם בריאת
 העולמות כולם היו כל הגשמות החלוטות
 מכבא כבודו ית' כלולים בסוד החכמה ולא
 יכר עדיין יחר שאת ויתרון אור מי"ט
 ומילר

ומילר רע וכיון שכן ממילא לא קיבל הקב"ה תוספת תענוג מעם קרובו ישראל כמו עתה אחר התחלקות המלאכים ויש יתרון אור בתוספת מרוב מן החושך ומקודם היו תערובת כללנו יחד שתי המלאכים וכוה מוכן אשר פתח דברו יאיר בצל ההגדה עבדיי היינו לפרעה במלריי להורות על ראשית הכל פרעה עליון החכר בכוונת שהיה יונק מאחורי עורף ולא היח התפשטות לז"א כלו בשורש עליון ומקום קדש בתערובת המלאכים טוב ורע ולא יכר עדין שלימות גבול הקדושה ביתרון אור על גבול הרע ולכן איך חפץ הכסיל בכבוד עליון לפרעה עליון להיח התפשטות המקורים להתהלך ממקום קדש השתלשלות האורות מדריג' אחר מדריגה עד עולם העשיה שאז יכר בפועל מחמת התרחקות מהמקור ותעצבה בחינת הרומחיות לבוא לידי גשם גבול הטוב יכר לטובו והיפך גבול ומילר הרע יכר לרעתו ועכירת חומיותו וזאת תורת האדם למאוס ברע העומד עד גבול הקדושה ומלא בחי שכלי'י העלמי' מעיר כל חי בהיותו כמוסי' טעמות' ותערובת' יחד במקור' לא היה יכר יתרו' זה לעומת זה ועתה אחרי התפשטות' והשתלשלות' ממקור' למטה אזי יכרין הם גבול הקדושה קונה תוספת מרובה יתרון אור ויתרון שאת מחשך גבול הרע אשר ממקום קדוש יהלך וקונה גרעון לעמנו להמיר רע בטוב כי כל זמן שגם שיהם המלאכים יחד כמוסי' במקור' עדין רוחניות אור קדוש ודיי' קדוש' ואינו מגושם להיות תואר שם פרעה כמו אחר השתלשלות ולכן איך חפץ ורנן לפרעה עליון המורה על דין קדוש הכמוס בעלמנו בעת תערובת' בשורש' להיח התפשטות' המקורי' להיות יכר יתרון אור מחשך ועתה תחזה אם עיני שכל לך עומק הכוונה שפרעה היה יונק מאחורי עורף ולא היח התפשטות הדמים לז"א מורה האמור בדבריו בין תבין הדבר' כי עמוק' והנה כמו שהיה במקור' מוכרח להיות ג"כ אחרי השתלשלות' והתפשטות' המקורי' בעוה"ז הגשמי אירע זאת הסיכוי בפועל פרעה התחזק לא היח יליח נופות ישראל

ממילא וגבולו ואזי היו נופישל ישראל מעורבי' יחד בגופות המלאכי' ושלטו בהם ולרוב טורח השעבוד נשכח מהם מדרכי עבודה שקבלו מאבותיה' וממילא לא יכר אז שלימות ישראל ביתרון על המלאכי' ובה וראה מה דליתא בזהר חדש אברהם כרה להאי בירא בגין דליאו אוליף לכל בני עלמא דיפלחון לקב"ה וכי וכיון דמית אברהם מאי כתיב וכל הבשר אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם וגו' כיון דמלאום פלשתים עפרא רזא דלדהרו בני עלמא לע"ז הוה עלמא שמס דלית דידע לקב"ה כיון דלחא יחק מאי כתיב וישב יחק ויחפור את בשרת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו מאי וישב אלא דלתיב עלמא לתיקויה הנה מכאן תבין אם עיני שכל לך וחלק לך בדינה איך אבהו דעלמא הרכבו ופרסמו התגלות אלהות כל אי"ו לערך מדתו ושורשו אברהם אביו הראשון להיותו מרכבה למדת החסד תיקן זאת המדה כל ימי חיים חיותו בעה"ז אחז בעולם האהבה וגילה ופרסם אהבתו יתברך העודפות על בני אדם ועורר אהבת המקום בקרבם ולא אהבה זולתו ובה העלי' והגביה מדות החסד המתפשטות בכל המדריגות מרום המעלות עד מדריגה התחתונה העלה הכל לשורש ולרנן הקדמון וכן יחק אביו העלי' כל בחי' היראות אל הבורא ב"ה והורה לעם ענין היראה לבלתי יאחזו כ"א ביראה הרוממות דלית דין ואית דין ולא יראה חילונית והנה אז בימי האבות כל אי"ו לערך זכותו ובהירתו אשר האבות הן המה המרכבה נחפרסם באמנעותם והרכבת גופם הקדוש פולטיכולמו ית' בפי הבריות אמנם אחרי זאת כשנפלו עם מישראל בגלות מלאכים אז נפל הדעת בגלות ושכחו העולם אותן השכלי' שחפרו ופתחו אבות הראשונים יבסעדר בחי' הדעת חזר לבחי' הראשונה כמו דליתא בזה"ה כיון דמלאום פלשתים עפרא רזא דלדהרו בני עלמא לע"ז הוה עלמא שמס דלית דידע לקב"ה חוה עיקר הדעת בגלות לרעה אותו יתברך

ית' שהוא הבורא המנהיג ומשגיח וממילא
 נחשבו שתי המילריס'יחד מילר עוב עם מילר
 ולא יכיר שלימות מעלת עם ישראל ביתרון
 אור לעומת גבול הרשע כיון שכבדו מדעת
 קונם להשיג רוממות אלהותו ית' להמשיך
 ולכמת עליהם אדמותו ית' להקרא בשם
 אלהי ישראל ואחרי הראותו ית' אותות ומופת'
 במלרים ושדד המערכות יכר לפין כל עולם
 יכלתו ומיבתו יתרה לעם קרובו ישראל והם
 הכירו את לבם לדרוש ה' להמשיך עליהם
 השגחת אלהותו וכתיב : אֲנָכִי ה' אֱלֹהֶיךָ
 מֵאַרְץ מִצְרַיִם וְאַלֹהִים זֹלַתִּי לֹא תִדַע וְהִקְשָׁה
 בְּזוּזָה וְכִי מֵאַרְץ מִצְרַיִם הוּא לָהּ מַלְכָה וְלֹא
 מִקְדַּמַּת דָּלָה וְהִיא כְּחֵיב וְיֹאמֶר יַעֲקֹב אֵל בֵּיתוֹ
 וְגו' הִסִּירוּ אֵת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר וְכוּ' אֵלֶּה מִן יוֹמָא
 דְּהוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַלְמָא לֹא אֲשַׁתְּמוּדַע יִקְרָא דְקִבְיָה
 בַּר בַּרְעַא דְמִצְרַיִם וְאִז עֵי הַרְאֹת אֹתוֹת
 וּמוֹפְתִים יִכְר אֲדוּמוֹ וּיְכַלְתוּ ית' חַה אֲנִי
 ה' אֱלֹהֶיךָ דִּיִּקָּא לְכַוֵּת אֱלֹהוֹתוֹ עֵלִיכֶסְלֶהֱקֹרֹת
 בְּשֵׁם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֵאַרְץ מִצְרַיִם וְכוּ' מִן יוֹמָא
 דְּהוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַלְמָא לֹא אֲשַׁתְּמוּדַע יִקְרָא דְקִבְיָה
 בַּר בַּרְעַא דְמִצְרַיִם כִּי אִז יִכְר לַעֲפִין כָּל חֲכֵתוֹ
 שְׁחַבַּע עִם קְרוּבוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַשֶׂה בְּשִׁבְלִים כָּל
 הַמוֹפְתִים בְּמִצְרַיִם וְנִתְקַלַּם שְׁמוֹ בְּפִי הַבְּרִיּוֹת
 וְאִפִּי יִתְרוֹ פִּיּוֹ עָנָה כֹּו לֵאמֹר עַתָּה יִדְעַתִּי
 כִּי גָדוֹל ה' מִכָּל הָאֱלֹהִים וְהִנֵּה הִרְאֵה יִרְאֵה
 וְלָבַב יִבִּין הַיּוֹת הַכָּל תּוֹלָה בְּשׁוֹרֵשׁ כְּמוֹ שְׁהִית'
 תְּחִלָּה בְּשׁוֹרֵשׁ ב' הַמִּילָרִי כִכֶּה נִתְפַשֵּׁם לַמַּטָּה
 וְכִמוֹ שְׁנֵלוֹת שְׁלַמְטָה תּוֹלָה בְּנֵלוֹת עֲלִיּוֹן
 הַמַּחֲכָר לַעֲלִי תַעֲרֹבוֹת הַמִּילָרִי בְּמִקּוֹרֵם
 וּפְרַעַה הִיא זִיקָן מֵאַחֲוָרֵי שׁוֹרֵף וְהִיא סִבָּת גְּלוּת
 וְשַׁעֲבוֹד יִשְׂרָאֵל תַּחַת גּוֹפוֹת הַמִּצְרַיִים וּפְרַעַה
 הַתַּחֲתוֹן עַבְדֵּי בְּהֵם עַבְדוֹת פֶּרֶךְ וְלֹא רָחַה
 שַׁעַל יְדוֹ יִתְגַּלֶּה וְיִתְפָּרֵס יִתְרוֹן אֹרֵם וּמִמִּילָה
 יִתְגַּלֶּה וְיִתְפָּרֵס קְלוּוֹ וּפְחִיתַת עֲרִבוֹ שֶׁל גְּמוּלָה
 הַרְשַׁע כְּמִי שֶׁגָּלוּת יִשְׂרָאֵל תּוֹלָה גַם כְּבִגְוֹלוּת
 עֲלִיזָה וְלִהְיֶיךָ הַעֲפִין אַחֶה דַּע לָךְ כִּי הִנֵּה
 גּוֹדֵל בְּהִירְתּוֹ ית' לִית מַחֲשַׁבָּה חֲפִיסָה בִּיהַ כָּלֵל
 הַשֶּׁכֶל הַגַּעֲלָם מִכָּל רַעֲיוֹן כִּי אִם מַחֲשַׁבּוֹתָיו

ית' יכירם מזד פפולותיו והיינו באמצעי "

מדרגותיו הקדושים והתלכבותו ית' בהסומהם

יכולת בשכל אנושי לתופקו ולקריותו בשמותיו

ותואר כמיו הקדוש" וודע מדברי הזוכר מה

שפי' במלאכת המשכן עם כל פרטי הכלים

שנבנה ונתקן במקדש אזי נתקן דוגמתו אבר

פרטי בקומת השכינה כי כבר זכרנו אשר

ליורא דמשכנא וליורא דעובדא דבראשית חד

איטן והמשכן עם תכונותיו ומנין פרטי הכלי

הכל מורה קומי השכינה חה לעומת זה עשה

אלהים שיש ג"כ קומי שלימה בסטי"א הנבנת

ומשתלמת בחטאי דבני נשא ולהיפך בכל

פרטי מעשה מצותם נהרס בגין קומת הסער

אחרא ופירש בזהר בלאחד לחודש הוקם

המשכן כדין אתרפי האי סטרא וכי' ויתן את

אדניו כדין אתרפי האי סטרא להורות כל

מה שלעשה ונתקן בחינת בגין בקומי הקדוש'

אתרפי דוגמתה לקומת הסטרא אחרא וזהרם

בנינה ולהורו' נתן בלבם של ישראל כי משכן

ה' המה בניי ומהג ג"כ העיין בבחינת בגין

קומתם וקישוט מדותיהם הקדושים כל מה

שמקשט ומתקן במלא קומתו חיות מדה טובי

גורם קישוט ומיקון אבר בקומת השכינה

לערך אחיותו בקומתה ולהיפך בקומת הסטרא

אחרא נעשה גרעון וחסור אבר על דרך האמרם

לא נתמלאה לור אלא מחורבנה של ירושלים

וכבר דברנו מזה במעילת אסתר ע"ש והכלל

בזה שילמוד האדם סתומן המפורש עיין עשרה

מכו' שהכה הקב"ה את המלרים הכל ממשיך

מהשורש וככה נתפשט למטה והיינו כל עוד

שהיה בחי' התגלוי והשתלשלת מדה אחד

ממדותיו הקדושים מכאן יירדה למדה הפכיי

שבגבול הרשע וחוה עלם המכה לכסיל וכה

וראה מה דאיתא בזהר אשר אלו עשרה

מכות של מלרים הראה להם הקב"ה את

העינין מאז ומקודם וז"ל ת"ח אלמלא דאנסיב

שרי לגבי פרעה לא חלקי הוא ולאקאותא דא

גרים אלקאותא לבתר קן דילקון למלרים וכי'

מה להלן עשר מכות אף כאן עשר מכות

ומלא

ונמלא הראה הקב"ה או בניו שרי את הענין
 ואת המעשה אשר יעשו והאבות סימן לבנים
 איך להרום בנין קומת הספ"א התול' דייק'
 בהסות עשר וכן איתא בזוונת ההגדה עוד
 עשר מכות ח"ל • דם מכה זו יולא ממלכות
 דקדושה והכתה למלכות הרשע חון מהמות
 שלה לכתר דגלגלתא דקליפה דמוק' צפרדע
 מכה זו ילאה מיסוד דמלכות דקדושה והכתה
 למחון דמלכות הרשע ומונה והולך על דרך
 המכר כל עשר מכות והרואה יראה ויבין
 וישכיל את דבריו הגאמרים באמת שהכל
 עולה בקנה אחד ענין בנין המשכן כדן אתרפי
 האי סטרא וקניין וקישוט קומת האדם כמדת
 הקדושי' כדן אתרפי' ג"כ האי סטרא והכל תולה
 בשורש עליון התגלו' מדותיו יתברך הקדושי' עשר
 ספי' בלימה שעמהם נבראו כללות העולמו'
 כולם מראש ועד סוף ועיקר הבריאה נשכיל
 שלפה הקב"ה עם התענוג שיהבל מעם קרובו
 ישראל ובשכיל זה התענוג נתפשטו אלו הכי'
 מילרים מילר טוב עם מילר רע וממקו' קדוש
 יהלכו להתפשט ולהשתלשל מדריג' אחר מדריגה
 ככדי ללאח מהעלם אל הגילוי כל מילר משחי
 המגרים כל אחד לגבולו להכיר יתרו' ומעלת'
 זע"ז ונמלא כל עוד שהיה בחי' התגלות
 לאיזה מדה מכאן ירידה למדה הפכיי' שנגבול
 הרשע וכחי' שמכאן נמשך שורש הי' מכות
 המגרי' במגרים על ידי משה ואלהן בראות
 אורות ומופתים במגרים באמלעות זה כנגלה
 השגתו ועולם ילחוו והתפשטות אלהותו מלך
 פעולותיו ולימאוס מדותיו הקדושי' בהסות
 עשרה כחי' ומונה כמשך סיבת גאולתם כאשר
 בשורש נתפשט ככה למטה ומעתה עם כל
 הכי' יתכן להבין אפס קלח איך שייח' מגרים
 התחתון שארע בגשמיות עוה"ז תולה עיקר
 בלי'מ העליונה ודוע ששחי המילרי' הכיל
 בחינתם הוא מלות עשה ומלות ל"ת וכי'ז
 אחר התפשטותם ממקורם ונעשו שחי בחי'ו'
 חו"ג שייך שפיר לומר מ"ע מסטרא דחסד
 ולי'ת מסטרא דגבור' לאפוקי כשהשחי מילרי'
 אלו היו כמוס' בעלמות לא שייך לומר ככה
 ולפי אחד מה אלה סופר וכל עלמם של
 תרי"ג מלות תולים כי' מדות קדושים ז"ה

לספר ביצי' מלרים ולכאורה לריך הבנה מה זה חידוש בודאי כל מי שידוע בתורה נפשו יודעת מאוד איך לספר ביצי' ומי שנבער מדעת התורה מה יאמר ומה יספר וגסתיבת עלינו אך למוחר אמנ' כאן בא להורו' את האמור שמדבר בכאן בבחי' יצי' העליונ' כג' אשר בזה תולה עיקר התור' ומעשה המנו' כמ' ומעשה בן תבין איך שהעמיק בדבריו אפי' כלנו יודעים את התורה היותה קדומה לבריאו' עולמו' ואינה תולה בזמן כי' ישנה תמיד בכל הדם ובכל זמן ועבר ועתיד ואם נפשך לומר איך תולה הכל ביצי' מקושי' ספר עבד' הקדוש הנו' על זה בא כמתק' ואומר מזה עלינו לספר ביצי' מלרים כל' בכאן מור' באלכע מאזה יצי' מדבר היינו מלרים עלייה וזהו מזה עלינו כלומר מה שמעלה מבחי'תיו והשגתיו את זה מזה לספר שבו הצי'את מלרי' תולה גי' כללות התורה כמ' שכל המרבה לספר ביצי' הו' משוכה הכונה להורות לאדם שאל יול' דבור לפי אלהי' משפה ולחון וזו איך בידו מאמר' לעורר לבו בקרבו בהתלהבת אל בהכיר גורג טובו וחסדיו ית' העודפים ביצי' מה שקלי' על העבר והזה ועתיד עד ביאת הגואל האמיתי ורב טוב הפסח לעתיד לבא הכל תולה ביצי' העליונה ובשם זאת על לבו קויה בעלמו בהירות וספירות מחזר ריבו' שמים והודאות אליו ית' וזהו כל המרבה לספר את עלמו משמעו לשון בהירות ביצי'את מלרי' כמ' הו' משוכה ידוע מה דחי'תו בזהוה זה האת כוונ' לק'בה ושכינתיה ומבטיחו אס מרבה לספר ח'ע ביצי'מ כמדובר אז תועלתו גדול' ומובחרת ומהו הרי ז'ה זה הקב"ה משוכה בכל מיני שמים והודאות וזהו עיקר תורת האדם ועבודתו בעוה"ז כל עוד נשמתו בקרבו והיינו לערך השגתו ית' בלמנעו' התלבשות מדותיו הקדושים כמו כן מחזיר לו שמים כאשר נתבאר לנו אשר חכמים הגידו בעשרה מיני שבת' אמר דהע"ה בספר תהלי' באשר בלמנע' בהללויה וגו' וביארנו שם והכלל דהמע"ה לעול' השגתו אותו ית' והשתדלותו

והתאמנ'

מבראשי ועד לעיני כל ישראל ופרטי מעשה המנו' וסיפורי מעשיו הכתובים בה המורים הכל סודו' נפלאים ונוראי' כידוע למביני מדע תולה הכל ביצי' ולכן תקנו לנו חז"ל לומר בכל פרטי מעשה המנו' והמועדים הכל זכר ליצי'את מלרים כי בהעדר הכיל אין תורה ואין מצות ובטל שבר ועונש ועדר עיקר הבריאה בשביל תוכי' תענוג שפיה הקב"ה לקבל מנשמו' הלידיקי' כאמור ועתה נחזור לעיני' שסדר בעל ההגדה עבדים היינו לפרעה במלרי' רומז לפרעה עליון הניק מלאחורי עורף כמ' בכונה להמבין מדעתו ומורה על שטובדיו אז נקדם בתערוצי'המלרי' במקור' כמדובר שלא היה יכר עדיין גבול הקדושה ביתרון אור ושאת על גבול הרשע כמ' בהקדמ' זה מפלאי' חסדיו העודפות עלינו בני ישראל ויצי'אתו ה' אלהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה ומדע מה דחי' בכונו' שהנאבא ואימא שילאו להלביש הזרועו' הן המה תרין דרועין חויג' התחלת עולם הבניןמקום השאל' עש"ה שאל נא לימים הראשוני' ויכולת ברעיון לבות בני האדם לתפוס בהירתו ית' מלד פעולותיו ולמנוס התלבשו' מדריגותיו הקדושו' כמ' ואלו לא הוליא הקב"ה את אבותינו ממלרי' וודע בחי' מדותיהם של האבו' שלשה אברהם יצחק יעקב הוא חגי'ת שהוליא' ממילר עליון להיות יכר בלמנעו' יצי'אתם ממקום קדש' מרום שבתם העליונה גבול הקדוש' למעלה הרמה והמעולה וגבול הרשע יכר לרעתו ומתגלה קלומו כמ' כל הכיל ואלו לא הוליא הקב"ה את אבותינו הכיל אבהן דעלמא הרי אנו ובנינו ובני בנינו משועבדי' היינו לפרעה במלרים העליונה ועדיין לא היה יכר שלימות' וטובת' של עם קרובו ישראל ביתרון אור מתשך גבול הרשע שבו' תולה עיקר התענוג והשעשועי' כמ' ולזה אומר בעל הגדה אפי' כולנו חכמי' כולנו נבונים כולנו זקנים כאן מורה על גיר חז"ד שהן המה למעלה מעולם הבנין גם שם יש בחי' יצי' העליונה כי גבוה מעל גבוה ודוק והביןיבא'עוד א"ה במקום אחר וגמר אומ' אפי' כלנו יודעי' את התורה מלי'עלינו

והתאמנו להכיר את בוראו ולדרוש אחדותו
 ויחזו יתב' מלך פעולותיו ולערך שהשיג אותו
 יתבר' בלחמ מהמדות כמו כן החזיר לו שבה
 והודאה והסברה ונתן כשהשיג עשרי מדריגו'
 הקדושים לכן אמר ג"כ עשרה מיני שבחים
 ותוארים לערך המדריגו' אשר הם עשר' ואם
 נפסק לדעת הלא ג"ר נאמר בהם שלח תשלח
 ואין שם תפיסה כלל מי שלומד בספרי' יודע
 היות בכל אחד מז"ה חב"ד הכלולים בכל
 חי'וא מהם ועיין במקום אחר שהרחבנו ביאור
 והכלל מי האיש הירא ועובד את הקב"ה באמו'
 ובלב שלם כל מה שמשיג ורואה בפלגות
 הבורא לוקח לעלמו רמיז' דחכמת' להשיגו
 מלך פעולותיו לדעת אך לקרותו ית' בתואר
 שמוותו וכינויו לערך פעולותיו ומעורר בקרב
 אהבה ויראה הרוממות בתורה ותפלה אך
 להוליא דיבור בשלימות כדו"ר ולקרותו ית'
 בשמות ואזי גורם מילוי והארה בז' המדות
 שמהם נמשך התחלקו' תואר כינוי כשפועל
 חסדים בעולם נקרא בשם אל וכשפועל רחמנו'
 נקרא רחום והטון וכדומה לערך התחלקות
 הפעולות משתנה בתואר שמוותו וכינויו הקדושי'
 והכל תולה בהשגתו אותו יתבר' באמלעו'
 התלבשו' מדותיו כמו כן ימלא פינו שירות
 ותשכחו' להחזיר לו שבה והודאה ואנו הגורמים
 מילוי והארה בז"ה כשמחזירין שבה והודאה
 אליו ית' לערך מה שאנו משיגין באמלעות
 פעולותיו בז' מדותיו הקדושי' והכתוב רומנו
 לזה

וימלא שבעת ימים אחרי הכות ה' את
 היאור עיין במקום אחר שבארנו
 ומצין הדברים אחר הכות ה' את היאור
 והארה מכה ראשונה להכות כסיל והחמילו
 בני ישראל להחזיר לו שבה והודאה לערך מה
 שהבינו אותותיו ומופתיו והשכילו כבוד מלכותו
 שנתגדל ונתרומם והכחה למלכו' הרשע ונתרפ'
 הלא סטרא וכסטרא דקדושה נעשה מילוי
 והארה בז"ה וכו' וימלא שבעת ימים
 הידועים מדי השכינה תמללה בהאר' עליוני

העמים כ"ח מארץ מצרים דייקא מוסב על שר בחי"מ עליון ותחתון כמבואר והכל באמנשות העשרי מכות ושדד המערכו' משש תגלה ותתפרסם מעלתו המוכחרת יתרון אור מתשך ולכן נמר אומר בלוי ואזרחי אלהים זולתי לא תדע משמעו לשון התחברו' כמו ידע האדם ירצה לא תחברו שוסבחי' אלהות זולתי ואו תפסידו מפלאתכם המוכחרי ותגרשו אחי ח"ו ממלא קומתכם הנקרא משכן לה' כי משכן ה' המה בני ישראל ואין להי' והוא יסולן לרוד וכו' כמ"ל אשר ברוב מעשיהם המקולקלים מהרסו' משכנס מהשראת אלהי ורוד התרבי'תתמלא' במילוי ח"ו ולהיסק'בחורבני של לור נתמלא' יראה שלם ועתה בין תבין אשר לפניך . ויהי ביום השמיני קרה משה לאהרן ידוע משה הוא בחי' הדעי' ואהרן כינוי לעובד ה' נקרא כהן ולוקחי ישראל זה קנה חכמי ירצה לרמז התעוררת העבד' לעורר לבם בקרבם אך לעבוד את הכורא ב"ה עם סרטי הפתיסוהמועדי'לפך בחינת' והבגלו' טוב עליון באמנשו' הימים טובים כאשר יתבאר לנו ח"ה לקמן ולזה פירשי' שמי' למלואי' ומאי המה המלואי' עתה בעו"ה שכבר נחרב הבית ובאמי' התור' היא תמידיו' וישנה בכל זמן לזה פירשי' הוא ר"ח יסן שהוקם המשכן בו ביום וכמו אז כן עתה חזר למלאו' הראשון מי' שפועל ה' היום בחדש האביב לפך בחינתו הוקם המשכן ג"כ ופעש' מילוי' והאר' בז"ה ומדות הפכ"י נהרס בניינם ונחרכים כדוע מכוונת עשר פתיחי חמון והם עשר כתרי דמסאבותא והכל תול' בימים אלו חמון ביפור חמון הוא היר' הרע לבצר הפער כתרין דמסאבותא וממילא קומת השכי' תתמלא' בהאר' הפליו' ולזה הפמיק' רשי' דבכריו הקדושים שחוק' המשכן בו ביום ונטל עשר' פערות דומנ לעשרה מדוח הקדושים של קומת השכי' שנתמלא' במלוי' האר' מחורבני של קומת הסס"ח וכל זה שייך פסיר כמו אז כן עתה והססברחמיו ומסדיו יבצר רוח טובא' מן הארץ ויתן לנו לב פסור אס"ו :

ויאמר יהושע אל כל העם כה אמר ה' אלהי ישראל בעבר הנהר יצבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם ואבי נחור ויעבדו אלהים אחרים ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולך אותו בכל ארץ כנען וגו' ויעקב ובניו ירדו מצרימה וכזוהר הקש' וכי כל ישראל לא הו' דעי' דא וכל שכן יהושע וכו' אמאי כתיב כה אמר ה' אלה ודאי סתימא דמלה טיבו סגי עבד קב"ה בישראל דאיתרעי' בהו' באבהתא ועבד לון רתיבא קדישא' עלאי' ואפיק לון מגו נהר' עלאי' הה"ד כה אמר ה' בעבר הנהר הנהר ההו' דאשתמודע ואתדע' וגו' פ"ש ויתכן לך לדעת ולהשכיל בהקדמה התי' למעלי' והכוזי' מעבר לנהר למעלי' מעולם הבינה ושם היו עדיין תערוכות ב' המלרים יחד להיות ידוקים בשרשם ומקורם אחדות אחד ולא יכר מעלת גבול מילר הקדוש' ביתרון אור מתשך כמו' כ"ח תערוכתם כמוסים בעלמותם מול דבריו רומז הכתוב תרח אבי אברהם ואבי נחור להוריו' תערוכותו במקורם ואפי"פ שאמר השתלשלותם והתפשטותם ממקורם למטה משם מתפרדו ונעשו ב' מלרים נפרדים גבול הקדוש' לעלמנו וגבול הרשע לעלמנו ואברהם אבינו לרוב דקתו עמדה לו ואחו במרכבה עליונה כדוע האבות הן הן המרכבה וד שכעדו העומד לעומתו הוא נחור אחו לעלמנו גבול הרשע כל זה נעשה כשנסעו מקדם קדמונו של עולם אמנם מאז ומקדם טרם השתלשלות' היה תרח אבי אברהם ואבי נחור כי הפרט מורה על הכלל כולה וילמוד סתום מן המפורש כאשר היה בגשמיות עוה"ז דמוכרח להיות כן במקורם ובין והבן הדברים ולהיות כי קן לא יכר יתרון מעלות אברהם אור מן האשך כחכר לעיל עין' י"ת עליונה ומעתה תשכיל לדעת מאמר הזוהר אלא ודאי סתימא דמלה טיבו סגי עבד קב"ה לישראל ואתרעי' בהו' באבהת' בהשתלשלת המקורם מדריגה אחר מדריגה למטה ויהי אחרי שנסעו מקדם ונתפרדו אז יכר יתרון אור אברהם ביתרון שאת מתשך

של חמור ואין לך טובה גדולה מזה ועבד לך
 רתיבא קדישא עלאה כחכר ועוד מיבא יתירה
 מדעת להם לישראל ואקח את אברהם אביכם
 מעבר הגר מהבוא ונהר דאשחמדוע ואתיידע
 כמדובר ואולך אוחו בכל ארץ כנען והכוונה
 בכלן הראה תוספת חבה שחבב אוחיו אשר
 בשביל עם קרובו ישראל לימלא מדתו
 הבהיר והמאירי עולם האהבה שהוא מדת
 אברהם אבינו ע"ה ולקח הקב"ה זאת המדה
 ואולך בכל ארץ היינו בכל בחי' הארציות
 ומדריגות הגשמיות ככולם יש שם התפשטות
 מדת אהבה והכל בשביל שתעירו ותעוררו
 מאהבה הגשמיות בחינת אהבה הרוחני
 לאהוב את הבורא צ"ה כי התחתון רומז
 לעליון עולם האהבה ששם אין שכל אנושי
 יכול לתפוק מהותה ואיכותה וזה עלם התענוג
 והשעשוע שעלה ברצונו הקדום בצריאות
 העולמות בכדי להשיג התפשטות אלהותו
 אפילו בארציות ומדריגות הממוכים ומה
 מגיע אליו ית' התפארת להתפאר ולשמוח
 בכשמות הנדיקים המשכילי' לדעת זאת והכתוב
 רומז השליך משמים ארץ תפארת ישראל .
 נראה לדרוש את הפסוק לטובה השליך משמי'
 המורה מדריגה עליונה אור בהיר ארץ היינו
 מדריגה תחתונה וכמוכה ואומר הכתוב מה
 השליך משמים לארציות תפארת ישראל כלומר
 לאותו התפארת שעלה ברצונו הפשוט לקבל
 מעם קרובו ישראל בהיותם מטייבים לכת
 יושר ומטייבים ומשכילים לעבוד עבודתם אפילו
 בענייני גשמיות להעלות משם אוחיות התורה
 וי"ק המלוכבשי' שם הן המה חיברי השכינה
 זהו עיקר ההתפארות שמקבל הקב"ה ומשמת
 לקראת הפקחים וזהו השליך משמים ארץ
 תפארת ישראל כי עבודה כזה חשובה וכחרת
 בעיני כבודו יתברך יותר מאם עובדי אוחו
 ית' עם תורה ותפלה ומעשי המלות מדריגת
 עליונים שאין זה חידוש כיכ וכמו שזכרתי
 בשם המגיד זל"ה שביאר ואיתקשטי'
 בקישוטין דלה הו ע"ש וזהו ואקח את
 אביכם את אברהם המורה מדת האהבה
 אשר במקומם עולם בהיר ואולך אוחו בכל

ארץ כנען בכל בחי' הארציות והכל לכון
 החכר בשביל ההתפארות והנה כ"ו התחילו
 האבות הראשונים להורות לנו התפשטות
 מדות הקדושי' כל אחד לערך בחינתו ואחיזתו
 אברהם אבינו ע"ה גילה עולם האהבה יחמק
 אבינו הראה לבאי עולם שיש דין ויש דין
 ויעקב אבינו להיות בחיר האבות גופ' דלילנא
 עם י"ב שבטים ומאורעותיו וסיבותיו מורה
 הכל כאשר אירעו להם בעוה"ז הגשם מוכרח
 להיות כן בשורש השרשי' כי העקף יניד אל
 השורש ולכן תמלא ויעקב ובינו ירדו מזרימה
 יעקב ובינו דייקא כמו שהוא בשורש כמדוע
 מזהיר מה שדרש בפרשת שמות חלה שמות
 בני ישראל הבאים מזרימה ע"ש ודוק ותבין :
 הגה ימים באים באים האם ה' ולא יאמר עוד
 חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ
 מצרים כי אם חי ה' אשר העלה ואשר הביא
 את זרע בני ישראל מארץ מצרים ומכל ארצות
 ונתעוררו חז"ל ודרשו לא שתעקר יליאת מצרים
 מנמקומה חלה שתהא שצדוק מלכות עיקר
 ויליאת מצרים טפל לה ונראה לרמז דברייהם
 כי הנה כבר קדם לנו הדיבור מזה כמה
 פעמים שטעין יליאת מצרים לא פסק עדיין
 וטוקב והולך מאז עד עתה ועד ביאת משיח
 ב"ב ובכל יום ויום יש בחי' יליאת מצרים
 והביא אמר שמעון שמוע ואל תבינו וראו
 ראו ואל תדעו וגו' ולכאורה יש להבין כפל
 הלבון שמוע שמוע וראו ואפשר לומר כן
 אמר להם הביא והוכיח על פיהם אם אומר
 לכם לעבוד את הקב"ה יום ולילה בלתי הפסק
 אפילו כמעט רגע ואם נפשיכם לדעת כמה
 נאות לו לאדם לעבוד ככה והוא מן הנמנע
 כיון שהוא מלוכבש צנוף עכור וחומר ומוכרח
 לאכול ולשתות ואי אפשר ליתך ערום בלי
 לבוש וללדד שינה מעיניו ולדור בחוף כ"ה
 דירה נאה וכמוהו שארית פרטי תענוגות
 ב"ה שכלתי אפשר להיות זולתם הגה בודאי
 מי שחננו חללים צבינה יתירה נפשו יודעת
 מאוד שאין זה מקלת טענה לפטור מחובי גברא
 המוטל עליו לעבוד את בוראו וכמוכר לעיל
 פ"ה

השמן לב העם הזה וגו' וטח מראות עיניהם מהשכיל לבוחם לראות ולשמוע אפי' במקום הראוי לראות ולשמוע ופשיטא להשיג ולהשכיל הרוחני מן הגשמי וכל זה מורה על מיעוט הכרתם ומסרון תבונה ודעחס הוא במילר ואין להם התפשטות השכל ומי יתן והיה לבבם זה להם לעבוד אותו ית' עכ"פ ע"פ פשוט וליתן עלה לשום לב אל התורי והעבודי לנהוג פרטי עבודותיהם ע"פ התורי כפשוטו בלה חכמי כ"ח על פי יושר ונכחי ולבקש מאל ליתן להם לב עהור ורחב ללאת ממילר החכמה ולעבוד עבודתם בהתפשטות החכמה כי זה כלל גדול בעבודימי שחלק לו אלהים בנידי ויודע להזהיר א"ע להיות מושל על התאוי וכל עת ושעי מכפל שמירוי לבתי יפול תחת הזמן והיינו לבני ישראל שקוע במקרי ופגעי הזמנים אשר ידוע שאין שעה אי דומה לחברתי ואין יגע אי דומה לחברתי ובהעדר הדעת ליתן את רוחו ונפשו לכפול שמירתו וליתן ענות לנפשו לבנת ישראל שקוע לשם בתוך מקרי ופגעי חלקי הזמנים אזי אין נפטר מזה כל ימי היותו על האדמה חיו לאפוקי המשכיל הנותן דעתו להסתכל ע"ז באזהרה ענה יפטור ואל יבטלנו מעבודתו את הבורא ב"ה ואדרבא גם בבחי' כזה עובד את הקב"ה ומשיג גם שם התלבשות אלהות ע"ד משל אם תאוי לבו מושך אותו לקליפיוזה והוא בורח ממנה כמלא עיניו ואדרבא מתחיל לחשוב בפלימיו' מהשכחו מאוי' מקום נמשכ' ממדוי הקדוש' כי לכולם יש להם מקום מולא במדוי העליונים ומעלה אותם למקומם הרמתי ולשורש' הראשון וזה נקרא בחי' יריאת מלרים להיות שמוציא א"ע ממילר שלו וגם מו"ח י"ק שנתפזרו וממקום קדוש יהלכו עד לקליפיות מו"ח כ"ז במהשכחו הטורה והתפשטות הדעת אל מקורי ומנאל בחי' י"מ כזה ישי בכל אדם ובכל שעה ורגע לערך מהשכחו האדם כמ"כ ישי בחינת י"מ שלו ואפשר לרמוז בכתוב אל מו"ח ממלרים ולכאורה מהראוי לכתוב הו"ח ממלרים כיון שמגיד על העבר אמנם כלפי דבריו הגמרים יתפרש שפיר כי באמת הכתוב

פ"ה לא גרע מעבודתכם דבר ואדרבה זאת תורת אדם לבתי ירפה א"ע ולפנות מהשכחו מרוממות אלהותו ית' אפי' בעסקו ברכי גופו כגון אכילה ושתייה ומו"מ ודיבור איש לרעהו לעורר לבו בקרבו גם משם ליקח לעלמו רמיזא דחכמתא כי כל עומם של כללות מדריגות אלו לא נכראו בעולם כ"ח לאשהמודע בהון עלמין וכבר הרחבנו ביאור אלה הדברים בכמה מקומות אופני ברור האותיות וי"ק שנתפזרו מרום המעלות עד מדריגות התחתונים והמשכיל לר"ך להעלות ולהגביה למרום שבתם אל המקום אשר היה שם אהלי מקד' התפשטותי והכל תולה בהתפשטות דעת המשכיל אם מותן רוחו ונפשו להאמין באמונה שלימה שהכל בחכמה עשה ולכולם יש להם מקום מולא בחכמה עלאה ובעשותו ככה אזי כמו יפה לברר ולהעלות אותיות התורה וי"ק המלוכסים בכללות המדריגות כולם ובפלימיות מהשכחו הוא דבוק וקשור לרוממות אלהותו יתברך לבתי הפסק רגע אחד כי בכל מקום בואו רואה ושומע אלהות המלוכש שם כמכר ולכן אמר להם הנביא והוכיח על פניהם דור אשר לא הכירו את אל רוחם אם אומר ללששתעבדו ותכניסו לואריכם בעבודת אדוניכם באופן המדובר ידעתי כאמנה שמגיד משנה תשיבו ותאמרו לוא כל מוחא סביל דא לדעת ולהבין בכל עיני ארליות את התלבשות אלהות ואפילו מדבורים פחותים שהמון עם מדברים אמנם אי אומר לכם שמוע שמוע כלומר שמוע דברי מוסר במקום הראוי לשמוע דהיינו בעת עוסקים בתורה וספרי מוסר ובעת תפלה ומעשה המלות שמוה יכול כל אדם למלא לעלמו התעוררות והתלהבות לעבודת הקב"ה ואל תבינו אינכם רואים להבין ולהכניס הדברים בקרב לוח לבכם בחקיקה שאינה מחוקה וכן אי אומר לכם וראו ראו כלומר וראו עבודת הבורא במקום הראוי לראות ואפילו הכבוע מדעת עכ"ז יכול לראות בעין שכלו כאן מקום עבודה את הקב"ה ואל תדעו כי אין ראוכם לדעת וידעו ודעו בעקב כי

השטעטע החיוב מוטל לחצר פתיחת הגאולה אשר כבר היה לעולם עם גאולה אחרונה והיינו על פי הקדמה החכר לעיל שמאמין באמונה שלימה שעדיין לא נפסק הענין של בחי' י"ג מאז עד עתה ועד גאולה אחרונה נאות לו לאדם להשלים את נפשו לזכו לגאולת העקריה ומעתה דברי חז"ל שנתעוררו על פסוק הנה ימים באים נאוי' ה' ולא יאמרו עוד חי' ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרי' כי אם חי' ה' אשר העלה ואשר הביא את זרע בית ישראל מארץ מצונו ומכל הארצו' ולכאורה יגיד הכתוב היך דברינו שלא יאמרו חי' ה' אשר העלה מארץ מצרים כי אם אשר העלה מארץ מצונו ומכל הארצו' כאלו יש פירוד חס ושלו' בין שני הגאולו' ומה שהיה היה וחנף ועבר ובאמת התורה ישנה בעבר ועתיד והיה וקובץ והולך בכל שעה ורגע כמדובר לזה חכמים הגידו והעמיקו בדבריהם לא שתפקד י"ג ממקומה חלילה לו' ככה כחכר אלה שחשף שצבור מלכו' עיקר ויציאת מצרי' טפל לה ומשמעו' מלת טפל ל' התחברו' כמו פת טפלה לתור הגם שכתוב באתו פ' ידוע שחי' אוחיו' פ'ת מתחלפי' במונח אחד וכונה ע"ד האמור גאולה אחרת עיקר וגאולת מצרים טפלה וחבורה לגאולה אחרונה כי מפתח הגאולה יכול האדם לבא ולזכות לגאולה אחרונה ומי שיש בו מדעת קונו נפשו יודעת מאוד ומבין הענין איך שהכל עיין אחד ואינו נפסק אפי' רגע אחד גאולה ראשונה מגאולה אחרונה ובה תבין מה שסדר בעל הגדה מעשה בר"א ור' יהושע ור"א בן עזריה ור' עקיבא ור' טרפון שהיו מסובין צבי' ברק והיו מספרין בי"ג כל אוחו הלילה וכבר רמז למעלה מלוא עלינו לספר בי"ג משמעו ל' בהירו' וספירו' ע"ש וחכמים אלו רוב דקתם עמדה להם וכחם יפה לספר את עלמם בבחי' י"ג כל אוחו הלילה הגלו' הדומה לליני' לחברי' גאולה ראשונה לגאולה אחרונה כמדובר והעמיקו כ"כ לספר בעניינם עד שלא ידע

בין

הכתוב מגיד בעבר ועתיד והיה וכמו אז בפתח הגאולה הוליה ה' את לבאי' ישראל ע"י לאמן ביתו משה רבינו כללוי' הדעת ששים רבוא נפשו' כמו כן גם עתה עד ביאי' הגואל עודנה לא נפסק הענין ועוד מוסיאם לכל אי"א מישראל לערך התפשטו' דעתו כמ"כ מוסיא אוחו מבחי' מי"ר שלו בכל יום ויום ובכל שעה ורגע אפי' בכל השנה כולה ובפרט עתה בהגיע חודש האביב זמן יציאת' חוזר למציאת הראשון י"ג הכללי אחר אומרי זאת מלאתי רחמי בספר אור החיים' כדברי' להמעיין שם וכלל זה נקוט בידך הוא כלל הנריך לפרט חלקי עתו ורגעי חוב' גברה להבין ולהשכיל את זאת איך שיוציא בודאי מלחמה בחי' מי"ר כפי העת והזמן שאינם דומין זל"ז בדומי' ואפי' בראותו שפסק אללו בחי' י"ג וכבר חנף ועבר ופטור מכל וכל כיון שתיקן יומו לערך הבחי' שדמה אליו הבורא ב"ה בבחי' י"ג כזה ידע לאמני' שעדין לא נפסק וכל יבא לו עוד ענין אחר משונה בריחו וטעמו מענין ראשון כי מלך הסברא כמו שיום א' אינו דומי' ליום ב'ושעה לחברת' ועדיין לא היו שוים שני רגעי' מיום הבריאה כאשר הרחבנו ביאור מזה במקום אחר ממילא מוכרח לומר המקריים והפגעים אשר באמלעותם מראה ומדמה הקצ"ה לביריותו ג"כ אינם דומים ומשתיים בעניינם נוסף עוד אפי' פרטי' מחשבו' אדם משתיים הם לערך חלקי העתי' והרגעי' והכתוב רומז לענין זה באמרו

כי כאשר ראייתם את מצרי' היום לא תוסיפו לראות' עוד עד עולם ירנה להורו' את האמור כי כאשר ראייתם את בחי' יציאת מצרים שהיה אז בפתח הגאולה ומוסב גם כן על פרטי' י"ג של כל אחד ואחד מישראל לא תוסיפו לראותם עוד כזה הענין ממש שזה עד עולם כי אם בכל עת וזמן לערך התחלקו' העתי' ששתה גם כן ענין בחי' י"ג כפי הדור וכפי הזמן כאשר גזרה חכמתו ית' לטובתם ושליוותם לאישי' הישראל' והוא יודע לתקן עניינם כזה דייקה הרי"א

בין יום ללילה כאשר מלינו בחמני הזוהר כשעסקו בתורה העמיקו כ"כ ולא הוו ידעי חי יומא חי ליליא ליה גמר אומר בדבריו עד שכלו תלמידיהם ואמרו להסרבייתנו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית והיינו התלמידים שלא היו במסיבה של בני ברק כי אם מקרוב באו ממקוי אחר והם הם הזכירו לרבותיהם אשר הגיע זמן ק"ש של שחרית וחמני הללו באמת לא הוו ידעי חי יומא או ליליא :

אמר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר י"מ בלילי והכוונה ע"ד שהקדמנו אשר כל ע' שנה של אדם עודו בחיים חיותו החיוב מוטל עליו לספר א"ע עם בחי י"מ ולאחר גאולה ראשונה עם גאולה אחרונה וכאשר נאמרו היו מספרים ביליא מלרים כל אותה הלילה כסבר ליה התרעם רבי אלעזר בן עזריה על בחייתו לרוב ענותותו הרי אני כבן שבעים שנה מספר חי אדם התרולים עלי אדמה וע"ז לא זכתי משמעו ל' זכות ובהירי' כלילא בהרתי עדיין את עממי בבהירי' גדול כזה שתאמר י"מ בלילי המורה ריבוי בחי' הגלוי ממקרי ופגעי הזמנים השונים ז"מ כמדובר עד שדרשה בן זומא שלא למען תזכור את יום לאתך מאתך מלרים כל ימי חיך ימי חיך הימים כל ימי חיך הלילי לכון את האמור להבר יום ולילה היינו פתח הגאולה הדומה ליום וגלות הבא אחריו לגאולי אחרונה להבין ולהשכיל שהכל ענין אחד ולא נפסק כל זה מוטל על האדם כל ימי חייו בעולם הזה וחמנים אומרים ימי חיך העולם הזה כל ימי חיך להביא לימות המשיח הרוואה יראה ויבין שחמנים באו לפרש דברי קאומא והכל עולה בקנה אחד ללמוד לאדם דעת ימי חיך העולם הזה זאת תורת אדם כל ימי חיך חסר ותודרך בבהירי' גדול לחבר ב' גאולי גאולה ראשונה לזכות לבוא לגאולה אחרונה חבו כל ימי חיך להביא לימו' המשיח כי גדלי מי שמפריד בין הדברים אינו זוכה

לכוח חיו לגאולה אחרונה ימי משיחו לזה באזורה הגידו חמנים כל ימי חיך להביא אותם לימו' המשיח כמדובר ודוק והבין :

ברוך המקום ברוך הוא ברוך שנתן תורה לעמו ישראל והמאור שבה מאיר לאדם את הדרך אשר ילך בה ואת המעשה אשר יעשה ליתן עלות לפשו לדעת איך להכניס הדעת בכל פרטי ענינו לעשות בהתקשרו' זה סיבת גאולתו ויציאתו מבחי' מילר ים החכמה כי הדעת הוא המוליא והכל על ידי התורה שחלבה עמודיה שבה כמבואר לנו כמה פעמי' ואין כאן מקום להארך מזה ולהיות שאין דעתם דומה זה לזה ומיום בריאות העולם עדיין לא היו ב' אנשי' ממש שום דעתם וכמו שאי אפשר להיות שני ימים או שני' ורעשים דומים חי אל חי' ממש שום כמדובר כמ"כ חי אפשר להיות אנשים שיום דעתם כי שלשה בחי' אלו עולם שנה נפש עניינם שזה וכל זה הארכנו במקום אחר להדורש מקומו וכיון שכן הסברא נותנת שאין בחי' יציאת מלרים שלהם גם כן דומה זל"ז כי אם כל אחד ואחד לערך התפשטות דעתו כמ"כ מולאו ממילר שלו וכמו כן ספור שבחי' והדלותיו שמחורין אליו י"ת אינו דומה גם כן כי אם כל אחד לפי קט שכלו ולזה רומז בעל הגדה

ברוך הוא כנגד ארבעה בנים דברה תורה אחד חכם וגוי' והכוונה ברכותיו ית' שמקבל מעט קרובו ישראל אינו דומה כי אם כל אחד ואחד לערך עולם הכרתו את חסדיו העודפות עליו חסד אל כל היום כמ"כ מחזיר שבה והודאה החכם כחכמתו והתם כתמתו כל אחד לפי שיעורו ועתה מונה והולך חלקי דעתם שאינם דומה דעתן זה לזה

חבם מהו אומר והכוונה מה שהוא אומר ככה ודורש אחדותו ואלהותו ית' לשאול מה העדות והחקים והמשפטים אשר לזה ה' אלהינו וכמו בכוונת חכם שהוא בקו ימין שואל מה הוא העדות דעת והחקים חכמה והמשפטים

והמשפטים כינה רצונו לדעת כל ימיו מה הם המוחין אלו אף אתה אמור לו בהלכות הפסח ופירש בטוהות משיבין לו כפי המוחין שיש לו בפסח וכו' והביין עומק העיון :

רשע

מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם לכם ולא לו ולפי שהוליא את עצמו מן הכלל כפר בעיקר ויש לכיון את האומר למעלה כיון ששואל מה העבודה הזאת לכם עתה אחר שכבר חלף ועבר גאולה ראשונה ומה שהיה היה ולמה לטרומ עתה בעבודה הזאת ונמלא עושה פירוד בין הדברים גאולה ראשונה מגאולה אחרונה אשר חכמים הגידו גאולה אחרונה עיקר וגאולת מזרים טפל לה מחובר וספילה לעיקר הגאולה וכיון שפיו ענה בו והוליא את עצמו מן הכלל כלומר מכלל פתח הגאולה להאמין באמונה שלימה ונאמר את אל רחום לדעת ולהשכיל שכל יום ויום אל מוליא ממזרים ונמשך בחי' יליאת מזרים עד ביאת הגואל וכיון שנבער מדעת וכסיל לא יבין את זאת כאלו כפר בעיקר הגאולה שחיה לעתיד שאותה הגאולה תלוי ועומד ונמשך מפתח הגאולה והכסיל הזה בחושך הולך וחץ אור לזכות לבא אל עיקר הגאולה כחבר ולזה תראה מה דליתא בטוהות רשע שהוא בקו שמאל מה הוא אומר די לי הדין וחין לבקש רחמים וכפר בעיקר ולזה נמר אומר בעל ההגדה ואף אתה הקהה את שיניו ואמור לו בעבור זה עשה ה' לי בלאתי ממזרי' לי ולא לו אלו היה שם לא היה גואל ולכאורה יש להבין מה ראה על כנה לקטום את הרשע דייקא בתקי שן להקהות את שניו ולא באחד משאר חיצוניו עין או יד ורגל ויש לומר בדרך לחו' הקרוב לאמת כיון שזה הרשע כפר בעיקר הגאולה ואומר מה העבוד' הזאת לכם מה שהי' היה והוליא את עצמו מן הכלל פתח הגאולה ובאמת מנינו בספרים אשר באמצעות שעבוד הגלות הוליא בני ישראל יקר מוולל כ"ק המשוקע"י בקליפו' מזרי' כוודע ונעש' כמלדה שאין בה דגים והעלו ר"ב גלוין ועתה נאמר לנו לברר ולהוליא מנין פ"ו י"ק חזאת עיקר מגמתיו במעשה המני' וחורה ותפלי' וכוונ'י

אכילה ושתייה ומימי' וכדומה רק להוליא יקר מוולל פ"ו ילויין להפלותם ואחר ששטלי' זה הכירור יבאו ימים המקוים לנו כיון שתתרוקב קומת הסט"א מכל טוב רפ"ה ילויין כוודע למכירי מדע ונמלא הכסיל הוא אשר בחשך הולך וחין מנה לו ועושי' פירוד בין הדברים פתח הגאולה מגאולה אחרונה כאלו כפר בעיקר הגאולה כחבר ואתה תחזה מה דליתא בטוה' מענין אכיל' ושתי' כל עצמם רק להוליא אותיות התורה וי"ק המלוכשי' בלחמו ומימי' ופירטי מאלל שלהנו וכאשר זכרתי בשם המגיד זל"ה ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו אפי' באכילה ושתייה לרץ לראות להעלות חיה מורה כלליות חלף בית ולא למלאות כריסו מתאות לבו ואפילו אכילה ושתייה בטורה ובקדושה שיך לקרב זמן הגאולה העיקרית המקב והולך מאז ומקדם פתח הגאולה כי באמצעות כוונות אכילה יוליא יקר מוולל שתתרוקב הסטרה אחרת מה שכבר ברכה פ"ו גלויות קדושות אחרי זאת בני ישראל מארץ מזרים כחבר ומאז ועד עתה ועד ביאת משיח במהרה בימינו לא נפסיק עוד הכירור וכיון שהוא כפר כל זה ואומר מה העבודה הזאת לכם והוליא את עצמו מן הכלל נמלא מה לו לאכול ולשתות ובפרט מי שזכה לדעת ולהבין עוד הל"ב שינים הרומזי' ל"ב נתיבות החכמ' ובחכמ' אחריו וכיון שהוא בכסילתו כפר בכל אלה מהראוי להיות שיניו נשרי' ולהיות היקון שינים ובא וראה מה איתא בטוהות על מאמרים ז"ל בלע מרור לא ילא ידי חובתו עד שילעסנו בל"ב שיניו כי באמצעות עמינת השיני' נתבטל ונדקדק הדין כמבואר בכוונ' אכילה כל עצמו של עמי' השיני' להמתיק הדין וכיון שרשע אומר די לו הדין וחין לבקש רחמים לכן אפשר לומר בלשון לחות שדט בעל ההגדה בתקי שן ואומר אף אתה הקהה את שיניו כיון שפרנסתו מתמעטת שיניו נשרי' ומהראוי להיות בהיקון את שינים כחבר ואמור לו בעבור זה עשה ה' לי בלאתי ממזרי' לי דייקא ולו לו אלו היה שם לא היה גואל כי גם עתה

עדיין עומד עם ראשו רוחו בגלות פרעה שלו ומכועבד תחת יד הילכה"ר ולא חפץ הכסיל בתבונה :

הם מה הוא אומר מה זאת תם שאינו חריף כל כך ואין לו התפשטו"ה השכל כמו החכם על כל זה לבו נכון עמו ורואו לעשות רצון קומו ולגרום בפרטי מעשיו יחודים למעלה בעולמות עליונים וזאת מגמת נפשו מה הידוע כזאת הידוע ע"י מי מחכר"ה ואמרת אליו בחזק יד הולחנו ה' ממלר"י בחי" שמאל המעוררת הזוג כמו אז כן עתה כי מי שאין לו התפשטו"ה הדעי' לעורר לבו בקרבו ממאור התורה לעשות יחודים בעולמות עליונים אזי לריך הקב"ה להראות לו אותות ומופתים במלשעות מעיקים מפגעי הזמנים ועיין מה שבארנו למעלה מאמר נעים זמירות ישראל גל עיני ואביטה לפלאות מחורתך דייק' ולא לראות נפלאות בהתעוררת השמאל המור' דין וכי' והבן הדברים :

ושאינו יודע לשאול את פתח לו והכוונה יש לך אדם בזה שאינו יודע בעלמו מה הוא חסור כי הוא נכער מדעת קומו ואין יודע ב"י ימין לשמאל וכנרש' בכו"י ושאינו יודע לשאול שהוא במלכו' אינו יודע אם דין או רחמים ולא יכול ליתן ענות לנפשו איך לעבוד את הבורא ב"ה וע"ד שבארנו לקמן בדרוש שיר השירים פירוש הכתוב על משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי ולא מנאחתי להיות בחי' משכבו הוא בגלות אינו יודע בעלמו את שאהבה נפשו ע"ש ונמלא אינו יודע לא פתח הגאולה ולא גאול' העיקרית לכן אמר בעל ההגדה את פתח לו חבינו ותשכילו עיני פתח הגאולה שנאמר והגד' לבך ביום ההוא לאמר ויודע מזהו כל מקום שנא' לשון הגדה מורה רוא דחכמתא בעבור זה עשה ה' לי בלאתי ממלרים וגו' בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שיש מלה ומרור מונחי' לפניך והיינו שחשכינו להבין נפלאות איך שיש בכל דור דור ענין יל"מ וכל פרטי הענינים עדיין לא נפסקו ויל"מ התחתון רומז ליל"מ העליונה כחכר' ובכל צרה יצאה דריוני' מי

הפסח חוזר למלאות הראשון כאלו היום יולאין ולריך לעורר אז עם מעש' ידיו מלה ומרור מקום רמיזתם בשורש' הידוע למצוי מדע וזהו בשעה שיש מלה ומרור מונחים לפניך תמיד בכל עת שחוזר למלא' הראשון יתן נפשו לדעת איך לעבוד את הבורא ב"ה כי הנה עיקר המועדים שדיבר משה אל בני' כל עתהם לגלות סוד אורות עליונים במלשעות הזמנים כנודע בפסח התגלו' מדת החסד בשבועות התגלות מדת הת"ת בראש השנה גבורה וכדומה כל אחד יגיד יומנו במקו' עליון והמה נקראים אנפי מלכא דבהון אתחזו לכבראיו ולכן נקראו המועדים ימים טובים להורות האמור כי בלמי' לית מתשבה תפיסה ב"י כלל אור הבה' טוב הגנוז במקומו כ"א בהתלבשות מדריגותיו הקדושים המה ז"ה הנקראים אנפי מלכא ואלו הימים מגידים על טוב הצפון וגנוז בפסח נתגלה מדת החסד אשר במקומו הוא אור נעלם מכל רפיון וחו יום כזה אשר במלשעותו נתגלה טוב לעם ישראל וכן בשבוע' יום כזה אשר במלשעותו נתגלה טוב הגנוז במקומו מדת הת"ת וזוה ידמה המשכיל פרטי המועדים הנקראים ימי' טובים הכל לכוון האמור וחו פ"ה שאמר דהע"ה מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראו' טוב והכוונה לשלול שאריות רבות בני עמינו שכל עתהם ומגמתם באריות מיה' ושנותם למלאות בתיהם כסף זהב וכל טוב לא יבצר מהם ובאמת ימים כאלו הם קרר' ולא ארוכים ולמה לו חיים וכי בשביל זה טרח הבורא לבדוא אותו וליפח באפיו נשמת חי' להרבות לו הון מהביל והלואי' היה מן הנפילים אשר בארץ המה כל חזו שמע לא כן מי שגנע צו יראת אלהים כל מגמתו וחפצו לשאול אריות ימים ושנים ככדי לזכות לראו' ולהשיג במלשעות' אור טובו יתברך הנתגלה בהימים כל יום יגיד יומנו כנו' לזה רמז דוד המע"ה מי האיש הירא ה' החפץ חיים ונאות לו בזמני' לחפץ בחיים אוהב ימים לראות טוב איש אשר אלה לו שאינו אוהב אריות ימים כ"א לראות יחמלעותם טוב הגנוז כמדובר לשלול אנשים ההולכים

כל זה לא ישים לנגד עיניו ונמלא מאומה
 אין צידו בשימור מצות והגעת הכלים וכל
 הטרחות שטרח ויגע רק למחסור כיון שלא
 יאל עדיין ממארים ולערך מעשיו אלו היה
 שם לא היה נמלא חיו והואל' של י"ט יתירה
 על השבחה וסיפור י"מ שמרבי' לספר ועוד
 ראשו ורובו בגלות המר של שעבוד תלות
 הילכה"ר וכח"ר לעיל רשע מה הוא אומי' מה
 העבודה הזאת לכם לכם ולא לו והאמת אחי
 'פיו ענה בו העבודה זו לא לו כי עדיין הוא
 במאריסו יחרד האיש וילפת באומרו אלו ה' שם
 לא היה נמלא אם האמת כן הוא חיו ויאל שכרו
 בהפסדו מה שמרבי' בהולאת הפסח ח"ל למחסור
 והנה לא דברה החורה בתמים החפשים מן
 המצות אמנם אפי' האנשים הרולים לנשת אל
 העבוד' באמת ישכילו לדעת לעשות העיקר
 ולהניח הטפל לכלכל דבריהם במשפט לבדוק
 כיסיהם בשצב' דיקו' אם נמלא עולה חיו
 במעותיו ובראותו שיש לאל ידו להלביש ח"ע
 בצנדי י"ט ב"ש' נקי' אזי ירבה עשות ואם
 לאו מוטב ילך ערום בלי לבוש ויחוש מחשש
 חימוץ הילכה"ר וזהו הרמז וישא העם המה
 פחותי הערך את בלוקו טרם יחמץ כלומר
 זהירות ושמירה מחמץ משהו בצניקס ועכ"ז
 משארתם הוא הילכה"ר עיקר החמץ עדיין נשאר
 לרורות בשמלותם ולזה פירש"י משארותם שירי
 מלה כלו' חמץ הנשאר משימור מלה הוא לרורי'
 וחתימה בשמלותם ובגדים שעושין לייט ואז
 לאותה בושח וכלימה ואיך לא יעטו כמטיל
 בשתם בני' ויפנו אל מדעתם להכין את לבם
 לקראת המועד לראות אור טובותי' שתגלה
 בכל מועד לערך בחינתו והתגלות אורותיו
 המאירים כחכר והמה בכסילותם וחלשת
 מחשבותם ככריה עבודתם ומעשיהם זר ובה
 וראה מה שסדר בעל הגדה

מתחלה עובדי עבוד' אליילי' היו אבותינו ועכשו
 קרבנו המקום לעבודתו ושמעת' מהמניד
 זללה"ה שביאר שגם עתה כל אדם טרם בואו
 אל שכל האמיתי לפנות מחשבותיו אל עבודתו
 בתמים אזי עבודתו באמת ככריה ומעשיו

ההולכים בחושך ואין מנה להם אינם חפלים
 בחיים כלל וכאשר עיינו הרואות רבות בני
 עמינו עיקר יום טוב שבו מלוח לבם וכל
 טרחם ויגיעם לפשות בגדים נאים ומפוארים
 כאלו כל עלמנו של יום טוב אשר דבר משה
 רבינו עיקר הכיון לפות את גופו ממאכל ומשת'
 וכסות יקרים ונאים ולפעמים עובר כמה לאוין
 מגזילות ורמאות ושאלת חסם וכדומה מדמי'
 האנשים ההולכים בגפשותם וכשמחם אשר
 באפם מחליפים להמיר טוב ברע לעשולעלמם
 בגדים לייט ובה וראה ברמזו ספר שלי"ה
 מה שפי' הכיסי' לריכי' דיקי' שם רמז אחר
 הכיסים לריכי' דיקי' ביותר אם נמלא בהם
 גזילה וגיבה ויחן כמים עיינו לנקות ממוס
 גזל וגיבה ורמאות וכדומה אשר זה מלוי
 ביותר דבור הזה ר"ל וכל פרטי דדיקת פסח
 הכל רמזו על הילכה"ר מלוי בחורים וסדקים
 ולריך לבטרו כרוח משפט והשומר פסח מחמץ
 משהו כהלכתו ויחמיר בו בכל החומרות
 שהחמירו המחמירים עם פרטי רמיזת' ויעיל
 לנפשו מאוד כל השנה והכלל כל רמז עייני
 פסח לבטרו רוח הטומאה ולהשרות בקרבו
 רוח קדושה וטהרה והכלל זה נקוט בידך אפי'
 יעש' כל הדינים מהגפלה ושמיר' המנה מחמץ
 משהו וכדומה חיו מופיל לנפשו להשרו' בקרבו
 טהרה וקדושה עליוה עד שיצטר מפנימיות
 לבו אשר ידע בנפשו ולא זר אהו מה שריך
 לתקן ולבט' חשש חימוץ הילכה"ר השורה בקרב
 לבו ואני אמרתי רמז בפסוק צפי' בא

וישא העם את בלוקו טרם יחמץ משארותם
 לרורות בשמלותם על שכמם ומדע
 מלה העם מורה על פחותי הערך המכוים
 בשם עם פתם ומניד הכחוב וישא העם הן
 המה פחותי הערך העושים עיקר טפל וטפל
 עיקר רק לראות טוב בחיי' מאכילה ושתיה
 וכסות נקיה לעשות בהגיע המועד ועיקר הארי'
 יום טוב החובת גברא לראות בחי' טוב שגחגלי'
 באמנות היום או לבטרו מפנימיות לבו את
 רוח הטומאה כל זה עיקר חוב דדיקה את
 החמץ אשר בקרבו העומד על ימיו לטטו

זר לאבוב אהבה זרה ולירא יראה זרה וכן להסתפר זולת התפארת הכורא ב"ה וב"ש ושנאה מחשבות אלו אהב' ויראה והתפארת הן המה מדות האבות ראשונים בחי' חג'ת כמדע וכן בכל איש הישראלי ג' מחשבות אלו נקרא אללו אבות מהם תולדו תולדות האדריקים הם מפשים טובים זהו מתחל' עובדי ע"ז היו אבותינו כלו' ג' מחשבות חג'ת אהבה ויראה והתפארת המה בחי' אבותינו היו עובדים עם אלו המחשבות בעלמ' ע"ז הורה מהבורא ב"ה בהעדר הדע' מה היא אהבה או יראה או בחי' התפארות ועכשו אחר שכל אל השכל לדעת במושכלות קרבנו המקום עם פרטי מחשבות לעבודתו דייקא ולא עבורה זרה ונכרי' מעבודתיהם כי בהעדר הדעת אפי' עובד את הבורא אינו יודע בין ימינו לשמאלו ולכן זה אהבה ויראה כ"א תערוכות חמץ ואינו יודע מה שאהבה נפשו והכתוב רומז מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית מלא"ה הארץ קיניך תיבת מלאה נועריוקון מאן לשלח את העם ולהבין כי הנה בעל ההגדה סדר לנו וירד מזרימה אנוס על פי הדבור ויגר שם מלמד שלא ירד להשתקע אלא לגור שם שנאמר ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה ללאן אשר לעבדך ויש לבחן ע"פ מה שקדם לנו הדבור בפרשיות הקודמת ענין אברהם שברה הבארי' ויחנק במאורע של טשו ויעקב שעשה אלל לבן האבות סימן לבנים להורות בלצם ענין העבודה והכל לברר אומיות החורה וי"ק המלוכסים בקומת הסט"א עד שנתרוקף מכל טוב ותתמלא קומת הקדושה במלוי הארה עליה עם קישוט מדותיה כי זה לעומת זה עשה אלהים כניל באורך וזוה תולה עיקר עבודתינו בעה"ז לקשוט בחי' מדותינו ז"ה האקרא לאן כמחבר לנו אלל יעקב עם לאן לבן ואח"כ קרא אל רחל ולאה אל לאנו לדרגין דילי' הקדושי' מה שצירר אלל לבן וכן הענין גלות מזרים לזרף את בני' והם יקחו ויבררו י"ק וימלאו שבעת ימים הקדושים באמנעות פרעה ועבדיו וחו וירד מזרים אנוס ע"פ

הדבור כי כן גזרה חכמתו ית' לתקן עינים באמנעו' כור הברזל ויגר שם מלמד שלא ירד להשתקע חיו אדרבא בכדי להכיר יתרון אור מתשך כמו' ענין י"מ התחחוק שרומז ל"מ העליון ולזה אמרו לפרעה לגור בארץ באנו והטעם כי אין מרעה ללאן פי' לאומורה לדרגין קדישין אשר לעבדך אין להם מלוי והארה להכיר יתרום ביתרון אור כי אם באמנעו' גלות מזרים כמו' הרומז לפליוןועתה ישבו מא עבדך בארץ גושן כלו' נאות להם שישיבו ויתקנו את לאנס בחינת מדותיה' הטובי' כ"א בחי' לאן וכאשר העידה התורה לבסוף וימלא שבעת ימים אחרי הכות ה' וגו' אז נעשי'מלוי ותיקון בשבעת הימים הידועים והנה אם נפשך לדעת כיון שנעשה מלוי בוי"ה חייב במכה ראשונה מה ראה על ככה להכות כסיל עשרה מכות ובין כך וכך שהו בני' ונשתקעו בטומאת ארץ מזרי' עיין למעלי' שם הרחבנו ביאור ותוקן הדברים הכל בחכמה עשה הקב"ה כי הכלל מונה בידיו אשר עיקר התפשטות עולם הכרתו ועול' יכלתו חי הפשר להשיג ולתפוס ברעיון לבות בני'א כ"א מלד פעולותיו ולכן מלינו טרם לאחס לבאות ה' מארץ מזרים ה' אז הדעת בגלות עד הראותו איתו' ומתפטים והכות מזרים י"מ שונים זה מזה נחרכו ונתגדל הכרתו ית' בבחי' שונים כי בכל פרט המכה בפ"ע הכירו קוביותיו וחסדיו העודפים עליהם וממילא בהכותו את הכסיל במספר עשר מכו' שונים החזירו לו שנה והודו' י' מיי' הגולים לערך רבוי יסיו ונפלאותיו אשר הראם לו כן אם נכחו וחלפו ועברו המזרים מקהעולם בהראות מכה חי' גדולה וחזק' אז לא היה התגלות לפרסם הכרתו בבחי' מחולק' ונעדרו ג"כ עשרה מיי' הגול' חה היה רב טובו על ישראל סגולתו בהכד לב פרעה וסירב ומיאן לשלחם חייב במכה ראשונה ובחכמה עשה פועל החכם לטובות עם קרובו וחלק גם הכללי של י"מ לפרטיות חלקי נסים בכדי שתתרכי' ההשגה מלד פעולותיו ועל כל פרטי חלקי הנם קלסוהו ושכחו לשמו והשיגו שיש צורא עולם מהיג ומשיגה בפרטי' שרעיות וממילא

הקב"ה הרבה עקרונות ועדיין לא נפסק ופוקד והולך עמה כל העקרונות עד לעתיד ומה ידמה המשכיל בנפשו כל דבר בעולם הכל נעשה מכלל הראשון והכלל הוא פתח לפרטיו הנאים אחריו וזהו יסוד המשכיל להבין איך שנאלות מלרים מחובר לגאולה אחרונה ולא נפסק יום מיומים שלא ישיג בהם המשכיל בה"י ומשיג משם התלכדות אלמות איך לקרותו בשם עם זאת התלכדות בשמותיו ובידיו כמו שהיה בפתיחת הגאולה שנתגלו וילאו מהעלם אל היגיו שלשה שמות הרחמים אהיה אהיה הויה זהו פתיחת וסבת ביטול הדיינים של דינא דמלכותא בהמתקת אלק של אדני להגלל ממילא בהם שמכיר ומשיג איך לקרותו יתי' באמלעות פעולותיו וזהו גולה בהי' הגאולה על ידי פדיון עיני' בפי' וארא מה שביארנו בספ"ה הפוך מארץ מלרים פדיון עשה הקב"ה טרסאלת בהי' מארץ מלרים ע"ש ותבין נפלאות סוף דבר הכל נשמע וזאת תורת האדם להשיג כפרטי מאורעותיו שמותיו ובידיו הקדושים להחזיר לו שנה ואודאה לערך חלקי טובותיו ולא לקבל טובות הנאות לעצמו כי"ח ככל פרטי חלקי הנס שנתרבה בקדושה יתן שמחה בלבו אשר כמו כן נתרבים פרטיות חלקי ירידה לסט"ח וזהו נתרבה כבוד שמים והתפשטות השגתו כפי הכריות וזה תכלית כריאת שמים וארץ לכון האמור ואפשר

זממילא ילא הדעת את ה' מגלות ומהנ העיני ומוקב והולך להיות האדם במלך ים החכמה ואין לו התפשטות הדעת להשכיל אשר כפרטי מאורעותיו ממקרי ופגעי הזמנים הכל בהשגתי פרטיות להעמידו על דרך טוב תכלית השלימות והקב"ה מראה איש אליו באמלעות מקרה וסבות ככדי שישיג גם שם התלכדות אלמות שכן גורה חכמתו לנורך העת והזמנולפי מה שהוא אדם וכל עוד שמכיר דב טוב הנפון במאורעותיו וסבת הזמנים וחסדי אל העולמים עליו בהולילו ממילא שלו מחזיר שנה והודאי וכפרט בהתבוננו שנה ההללה יש כמה וכמה בהי' פרטיו של הטובה לעומת זה נתרבי' אללו רבוי שבהם וקלוסיים לערך הכרתו חלקי הטובה שהולילו ממילא זה נקרא בהי' י"מ של כל אי"ח מישראל בשדור בחיים חיותו וכמו שיסוד בעל ההגדה בכל דור ודור חייב אדם לראות איש כאלו הוא ילא ממלרי' שגאי' וגוי' לא את אבותינו כלבד גאל הקב"ה אלא אף איתנו גאל עממה וכלפי דברים גדלי' בכל דור ודור ופרטי אישי' הישראלים יש בהי' י"מ כמדובר ופחה הגאולה היה אז ומוקב והולך עד ביאות הגאול וכל בהי' הגאולות תלויים ועומדי' בהי' פתח הגאולה ואין ראוי לעשות פירוד בין הדברים כמדוכי' ולהביק את העיני דרך משל עיינו הרואות שאפי' עתה כדורותינו יש לאל ידם של הדיקי' האמיתיים לבטל גזרות ולפקוד עקרונות בתפלתם וכאשר חכמי' הגדול הקב"ה גזר והדיק מבטל והנה פתח זאת הכחינה תולה כפקדת שרה ע"ד מאמרס"ל שנתעוררו ע"פ ופי' פקד את שרה הרבה עקרונות נפקדו עמה והפשוט בדבריהם שאז בעת פקדת שרה נפקדו עמה הרבה עקרונות שנעת הזאת ואני אומר אפשר שהעניקו בדבריהם הרבה עקרונות נפקדו עמה מוסב על אז ועד עתה ועד ביאת הגאול וקב והולך מפתח בהי' פקדת עקרה יורה נפקדים ג"כ עתה עקרונות בכל דור ודור עד ביאת משיחנו כי"ב וזהו ופי' פקד את שרה הכתוב יגיד את שרה כל"י עם שרה פחד

לרמוח בזמירות שנת שיסוד השיטון השמים מספרים כבודו וגם הארץ מלאה חסדו ור"ת "השמים" מספרים כבודו מכ"ה להראות שעי' אורותיו ומופזיו להכות הסט"ח בהי' מחולקים נתרבה ומתפרסם כבודו ית' ביותר וכמאמר אימתי נתגדל ומתקלק שמו כשעושה דין ברשעים בהכות כסיל מזה ולזה נמר אומר וגם הארץ מלאה חסדו תיבת מלאה כבר רמזו טעריקון "מאין י'לשנה" את "העם וכמדובר להיות שהסט"ח מסרב וממאן לשנות עם ישראל ממילא שלהם כאי"ח לערך בחינתו באמלעות זה מלאה הארץ

מה ראו החכמים על ככה למוות המכות במספר המרובה להורות האמור שכל איזא לטולס הכראו חלק כללות הנס לפרטי חלקים בכדי להרבות כבודו ולהחזיר רבו שנחיס לערך החלקים המרבה להטיב עם קרובו ישראל ואתה תחזה שמונה והולך

במה מעלות טובות למקום עלינו וטיי דינו במספר י"ה כי יעקב נחר לו

י"ה להיות לו לעם סגולה ועשה להם כל הטובות כפולות ומכופלות כמו שאמר

על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת למקום עלינו וגו' מלת במה נהיפק

חתון לירוף מבדה לרמוז כלאמר על אחת כמה וכמה אהיות מכה ומכה שנתפלגו

ממכה אחת לנשר מכות עשה העושה בחכמה נפלאה טובה כפולה ומכופלת למקום להראות

חיבתו עלינו אשר באמנעות הכות עשר מכות יאל הדעת מהגלות ותגלה ותתפרסם כבוד

מלכותו אפי' בארצות ואפי' יתרו אמר עשה ידעתי כי ה' הוליא את ישראל ממלריס

וכאשר רמזו למטלה צפי יתרו וישיב יהרו וגו' את כל אשר עשה אלהים לנשה ולישראל

עמו כי הוליא ה' את ישראל מארץ מצרים אשר כל אומה ולבן בלתי אפשרי לנאת משם

ומטולס לא פתח חסוריו והקביה שד המערכות ופיו ענה לו להעיד את כל אשר

עשה אלהים צריאת כל העולמות מראש ועד סוף הכל לנשה ולישראל עמו צבילי

עשה ופעל ככה וזה לך האות כי הוליא את בני ישראל מארץ מצרים משם ראה כי יעקב

נחר לו יה כי חלק ה' עמו והם מושא דאגוזא ומעתה בן והבן את הדברים מה

רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית מלאה הארץ קייק כמדובר ודוק וחבין :

ורב כמה שאלמר רבבה כלמה השדה נחתך וחרבי ותגדלי ותבולצי צעדי

פדיים שדים כזונו ושערך למח ואת ערום וטריה וליאת שרריך לומר ג"כ באמנע הגדה

פסוק. ואסבור פליך ואראך עד דמייך חיי ונראה טעמו כצוטה . ואנו אין לנו ללא

הפשוט

הארץ פרסום כבודו ועולם יכלתו בהראות פרטי חלקי הנסים וכבר רמזו פ"ה אל מוליא

ממלריס ופי' בספר אור החיים מלי' מוליאס משמע שהוא מוליאס תמיד בכל בנה ושנה

חוזר למיאות הראשון ע"ש ואני אומר אל מוליאס בכל יום ושעה ורגע לא נפקס י"מי

כפי העת והזמן ולריך האדם לחבר פתח הגאולה אחרונה כמאמריו לעיל והנה כמו

אז נפתח הגאולה מלינו כחוב בתורה שהקשה פרעה לשלחנו והקב"ה עשה ככה כזון והכבד

את לבו לבלתי חת לכת עם הקדוש ממיאר שלהם כמבואר גם עתה אם יהבון המשכיל

וישים לבו ונפשו להסתכל על דרכיו ופרטי מאורעיתיו הקרים לו יומם ולילה לבבו יבין

שלא פסק זה הענין ג"כ צחי' פרעה שלו מאין לשלחו ועומד זמן מה לבטן לו ויש כמה

פרטי חלקי ההטבה טרם יפטור ממיאר ים שלו ולנאת ישים מגמתו להחזיר פרטי שנחיס

והודאות לערך חלקי ההטבות וכמוכר "השמי" "מספרים" כבוד אל ר"ת מכה להורו באמנעו

רבות המכות מספרים רבוי שבחיסוגם הארץ מלי'אה חסדו ירנה על ידי מה שפרעה מיאן

"לשלה" את "הפס" בראותו רק מוכת ואות ה' כ"א הכבד לבו ועומד במרדו להמתין כמה

מכות ובכל פרטי המכה נתרבה ותגדל כה הקדושה וזהו גם הארץ היינו בארציות

וצמדריגות הנמיכים וגשמיים נתרבה ההטבה ומצייים משם חסדי אל העודפת על צריותיו

ואפי' המטיקים השלוח להם הכל לטובתם ושלמותם להטיבם באחריתם ומעתה יחקן לך

לדעת איך שהפליגו החכמים והרבו לכפר לפרוט ולמוות מהפך המכות רבי יוסי הגלילי

אומר מנין אתה אומר שלקו המלריס במלריס עשר מכות וגו' אמור מעתה במלריס לקו טבר

מכות ועל הים לקו חמשים מכות ר' אליעזר אומר מנין שכל מכה ומכה שהביא הקב"ה

וגו' אמור מעתה במלריס לקו ארבעי' מכות ועל הים לקו מאתיס מכות רבי עקיבא אומר

מנין וגו' אמור מעתה במלריס לקו חמשים מכות ועל הים לקו חמשים ומאתים מכות

הפשוט ומי יתן והיה לזכנם של רבות בני
עמנו לעבוד עבודתם עבודת הקודש ע"פ
כל חיוב לערך תבניתו והכרתו ולא להוליה
עתק מפיו לחפים בגמי המלך כבודת האר"י
וללה"ה ולזו כל עמו ועדין לא פסק אפילו
שביעה אחת בעבודת הבורא ע"פ פסטי
התורה להיות לבו נכון עמו בחמת ותמים
לקשור החכמה והמדע אל פרטי עבודתו
לעשות הכל בהתקשרות תמי זאת רזיה
אלויות' יותר מכל כוונותיו ובה ורחה דברי
הגניא ואעבור עליך ותרחך והנה עתך עת
דודים ואשבע לך ואפרוש כפי עליך ובהתי
בנרית אתך טרם נבוא לביאור נקדים פיה
ומנני יששכר יודעי צינה לעתים ופירשי בני
יששכר גדולים בתורה גדילי' בחכמה ורתה
לכאר לשתי פנים כי מלינו לחיל בנתעוררו
מחי חשמיל תנא עתים השות ועתים ממללות
והכל לבון בדבריהם ע"ד ששמעתי מהרבני
גליה שפירש יום ליום יביע אומר לומר
יום ה' מתפאר ליום ב' כשארן פעולתם
של הדקים לומר בה ובה עבדו כי מלות
ומעי' ונתנו האר' כי מיום העלין כי מודע
כשישראל עוסק מלות ומעי' בפרטי העתים
כל עת לפי האורך נותנים חיות והארה
עליונה להעת שעשו בה המלות והו יום
ליום יביע אומר לשון התפארות והיה טעמו את
ה' האמרת או יתאמרו כל פעלי און משמע'
לשון התפארות ולהיפך בהתפר' מן התורה
זה עבודה נמלא און להם להימים וחלקי העתי'
בה להתפאר כי מודע בתי' הזמן לית ליה
מגרמה כלום ולזה אפשר לפרש אשר חכמים
הגידו מאי חשמיל עתים חשות עתים ממללות
כוונו האמור יש עתים שחשות מרפיון ידים
של עם בני ישראל ואין להם כמה להתפאר
ועתי' ממללות בהיות משכילים המתמידים
יומם ולילה לקוד על התורה ועבודה ומעי'
מלות גורמים חיות והארה לבתי' העתים והס'
ממלכות ומביעים התפארת במעשה מלותן
של ישראל והנה מי שיש בו מדעת קונו ליתן
עלות לפשוט בכל פרטי העתים אך לעבוד

את הבורא ב"ה בחלקי העתים והרגעים כפי
העת עת לעשות לה' שררך לתקן את
בהיות העת בעצמה דלית לה מגרמה כלום
כי'א ממתנת ומלפני עת בואו של איש לדיק
וישר להכניס בה הארה בחמלויות עשות
מלותיו בעת הזאת כי בודאי חינו דומה שי
עתים דדומה אחד ואפילו הרגע' כהשר אנו
עתידין לכאר חיי' לקנן וככל עת ועת לריך
המשכיל לעבוד בה כתי' טוית להכניס
החכמה והבינה בהתחלוקת העתי' והשעות
והרגעים והו פיה ומנני יששכר הן המה
הגדולים בתורה ובחכמה יודעי צינה לעתים
יבא כהס יפה וחכמתם עמדה להם לקשור
ולחבר הבינה לפרטי העתים כי מלת ידע
משמעו לבון החכמות כמו ידע אדם לעבוד
עבודת גבוה בכל חלקי העתים להעלותם
לבוראם והאדותם ובה אפשר לרמוז בחז"ל
דאיתא בגמרא שחלקן לזרם בואו לעולם
העליון תחילת דבר ה' קצעת עתים לתורה
ובגמרא אקרה פוטרי מים ראשית מדון ויש
להבין מאמרה הלא מלינו היפך הדברים מי
קבוצ עתים לתורה כאלו מיפר תורה והכון
בעיני כי בודאי לימוד התורה אינו רשאי
האדם לפטור ממנה כמעט רגע וכו'
ובדבריהם ק' הוא ותחלת שאלת האדם קצעת
עתים לתורה השאלה על בתי' חלקי עתיו
ורגיו עת מספר ימיו בעורו בתי' חיותו לזה
שאלים אותו קצעת אותן העתים להתנהג
בהם על פי התורה ועבודה לעבוד בהם בכל
עת ועת כפי האורך וכפי השעה להכניס
החכמה והבינה בהם כמו וריתא במשנה
לדבות הוי ממעט בעסק ועסק בתורה ויש
לדקדק מהראוי לומר הוי ממעט בעסק
ולמוד תורה כי מה עסק שייך בתורה אמנם
כוונת המשנה ב' עיינו הרואות הנכבד
מדעת וחינו מתנהג אי' ע"פ התורה אי'
עסקו רבים הם עד אין מספר כי ידוע
הגם שדרך כלל המה רמי' מ"ע ושס"ה
ל"ת ע"כ' בדרך פרט און שיפור ואיה סופר
כי חזל לספור ע"פ תיקוני חז"ל שעשו
סינים

כיינים ומשמרת למשמרת ואמרנו היורד לאומיות חברו עובר על לאו לא חנאף וכדומה מה שגדרו וסייגו הרואה יראה אם יתנהג ע"פ התורה ותקנת חז"ל מתמטטו עסקיו כי הכל נקרא עסק ואפילו בעסקו איזה דבר עבירה משנאה וקנאה וגאווה ונמנ' ע"פ הדברי' האל' הפרש רב צ"ן עסק לעסק אם עסקיו ע"פ התורה ותקנת חכמים מתמטטים והולכים עסקים כ"א מה שהורשה ולא יזלת ונשאר לו מעט מהרבה לאפוקי הבטיל אשר בחשך הולך ואין אור לו ממאור התורה להאיר לו מה יעשה וממה ימנע עשות אז ח"ן מספר לרצוי עסקיו כי הכל ישר וזכון לפניו וכן כל פרטי הזמנים שוים צעיריו וע"פ התורה עת לעבוד ועת לזנוח ומכמים הוסיפו מחול על הקודש ואזנו משמוע תור' הכל כזון צעיריו וממלא רבים הם פרטי עסקיו ולזה בלזכרה בזה המסכה וגם בעלה טובה היו ממעט בעסק זהו האזכרה לאדם שימעט עסקיו כל מה דאפשר וזו יפנה מהשבתו ללמוד תורה ואם אמר יאמר העובד יזמם וזילה שפרנסתו איך אפשר לנוח מעסקיו כי רבים הם ימים כלו והם אינם כלים כאשר אנו רואין עתה בדור הזה צעירי' רבים הם אם תאמר להם כדבר הזה לתור' ולתעוד' אם לא יאמר מאפס הפנאי אינו יכול ללמוד תורה לזה בעלה יגיד כלפי דבריהם ועסקו בתורה כלומר ראה גם ראה שכל עסקך תהא ע"פ התורה או תראה ותחבוק ותתמעט כמה וכמה עסקים וממילא ריוח והללה לפנאי לימוד תורה ותפלה כיון שיפנה ממנה עסקים שאינו ראוי לעשותם ע"פ התורה כזכר סוף דבר הכל נשמע החיזו מוטל על כל אחד ואחד מישראל הרו' לגשת אל עבודת הבורא לכלכל דבריו במשפט ולהכניס הדעת והבינה לפרטי עתיו ורגעיו ועסקיו ובאזהרה מדה מהמדות שעסקו בהם אם אהבה או יראה ואפילו מלרכי גופו ישכיל עשות ע"פ התורה ולערך הזמן לתקן אותה כראוי כי הגה הראב"ד בפרושו לבספר יצירה פרש והר סיני עשן כלו עש"ן

יכול להתפאר אתו בכשרון פעולותיו אזי נשם
 ישראל יבונה ולא זולת :
 ובאופן אחר ומצני יששכר יודעי בינה
 לעמים הכוונה כי הגה כבר קדם
 לנו הדיבור בפרשיות הקידמות פ"ה יששכר
 חמור גרם יש לך אדם הזה הרואה שהשכר
 יהיה ישות בעולם ואינו רואה להמתין על טוב
 האופן וגו' בשביל הדיקים וכל זה חמור גרם
 יראה חומרות גופו העב והגם זה הגורם לו
 לומר ככה וכל עממו בתורה ותפלה לשאול
 פרס מרצו ומיטעו הכרתם נרפים הם נרפים
 בעיניי עבודתם ותורתם ומתחילי בתפלת'
 כיון שאין בהם שכל חזק להמתין על רב טוב
 האופן נמלא אם הבורא ב"ה משפיע להם
 שפע וזכרה בעו"ה אזי מתחזקים ומתחמלים
 בעבודה שכלל זה תפלה במשק והתעוררות
 גדול כאשר שהשכר יש מוכן ומזומן לפניהם
 וכי תראה לעינים הגשמיים וכי מתהפך עליהם
 הגלגל וביחס ריקם מכל טוב נרפים הם
 נרפים לכל יעבדו את הבורא ב"ה כראוי
 נמלא אנשים כאלו אין עבודתם את הבורא
 ב"ה חשובה וספונה לפניו ולא כלום כיון
 שהעבודה חזק ורפוי לעתים מזומנים והאבהם
 ויראתם תולה בדבר ב"ש שכ"ר ודעו לאמנה
 שלא לאמנה את אל רוחם ולא מחשבותיו ית'
 מחשבתם אפי' נהיות בחינם מלאים כל טוב
 ואז מתלהבים את לבם בקרבם ודמ' בעיניהם
 בתורה ותפלה ומעש' המלות שעיקר מעמתם
 והתחמלם לגרום יחידים בעולמות עליונים
 ובאמת לא כן וטעוהם כי רפיה' כי הכרת
 פניהם עתה צם שלבצם כל עמם וזה לך
 האות כשהגלגל חוזר עליהם לא מודע מקומם
 איה אפוא תורתם ותפלתם וביחס לא
 ישכירו רגלם פעם בחזן פעם ברחוב וסובבים
 כל ארץ החיילה אשר שם הזהב ומשליכין
 תורתם ותפלתם אחר גיוס והכלל מי שעיני
 שכל לו נפשו יודעת מאוד שהאמת את'
 וזאת המדה המהלכת בקרב הארץ וזהו יש
 רמו ככתוב ובני יששכר יראה ומצני ישראל
 השואלים פרס מרצו ורצונם שיהא להם י"ש
 שכ"ר בצמימות עוה"ז ואינם ממתין על רב

חיות והאר' לחלקי עמים כח' ושלש אלה
 לריכין להיות תמיד זכח' חקונס חא' תורת
 האדם כלאמר והר סיני עש"ן עולם שנה
 נפש ועיין בדרוש ר"ה ביאור הכתוב אחת
 שאלתי מאת ה' אותה אבקש שצתי בבית
 ה' כל ימי חיי שם רמו כללות ג' בחי' אלו
 שצתי מורה בחינתו מובחר הנפ"ש בבית
 ה' מובחר העולם נקודת ל"ו"ן כל ימי חיי
 מובחר הזמן ותבין גפלאות הכלל העולה מי
 שחלק לו אלהים בדינה ורואה לגשת אל התורה
 ואל העבודה ראשית דבר החיוב מוטל עליו
 לקשור ולחבר פרטי עתמו ורגעיו אל התורה
 והעבודה להכניס הבינה בהם ולעבוד בכל
 חלקי ימיו את הבורא ב"ה לערך הזמן ואזי
 גורם באמצעות כשרון פעולותיו חיות והארה
 לפרטי עתמו להיות להם זמנה להתפאר כח'
 עתים חשות ועתים ממללות כלומר יש עתים
 ששמללו ומתפארים בלדק' הדיק העובד בהם
 עבודת בוראו ומלאתי ראיתי דומה לדברי
 בספר אור החיים בקילור דבריו ויהיו חיי
 שרה מאה ועשרים שנה ושבע שנים וביאר
 שכלדיקים מחיים את הזמן והרשעים מקבלים
 חיות מן הזמן וזהו ויהיו חיי שרה מאה שנה
 כלומר בלדקת הדיקת שרה החיה בעולם
 מאה שנה ועשרים שנה ושבע שני' ובמאמריו
 הכ"ל יתכן לך להבין את דבריו המועטים
 המתחזקים מרובים והגה כזה יש לרמוז פ"ה
 מבני יששכר יודעי בינה לעתים היינו אישים
 המשכילי' כדברי רש"י ז"ל הגדולי' בתורה גדולי'
 בחכמה כחם יפה לקשר הבינה לפרטי עתיהם
 לדעת מה יעשה ישראל לידע את מעש' ה'
 כי טרח הוא והכל בחכמה עשה וממילא
 אין שום דבר ביוזם הבה לכלל בריא' שלא
 יראה שם סימני פלאי חכמה ובעשות ככה
 לקשור החכמה והבינה לפרטי העת' והעובדות
 קונה שם טוב לעממו ולכנות' ולקריותן בשם
 ישראל וזהו לדעת מה יעשה ישראל כלומר
 זמנה נאות לו שיעשה ישראל שלם שיוכל
 להאמר עליו ישראל אשר כך תחפא' והכוונה
 מתי אתה מוכנה בשם ישראל המורה בחי'
 מעולה שצמנו' אשר כך תתפאר כשהקב"ה

יפה לעורר דודים העליוני' אשר יחודי חוונם
תולה בהתעוררת כשרון מעשיה' הטובי' של
לדיקים כמדע באמלעו' העתים והמועדי'
כחכר

ובאופן אחר

שהגביח אומר במקום
הקב"ה בלשון תרעומות
ואעבור עליך כלומר מה שעברתי משורש דיני
שלא לתכהג צמדת עובי עליך הכל בשבילך
את כללות ישראל גורם ככה ומה הוא הגרם
ואראך והנה עתך עת דודים יראה עתך
שאתה מתנהג בהם עבודת בוראך אינו רק
לפרקי' כחיי הדודי' שזוגי' אינו כ"ל לזימין
כאשר מדע מה...הר ההפרס אכלו רעי' שמו
ושכרו דודי' ופי' רעים רומז לאבא ואימא
שיחודם בחדירי ואינה נפסק עולמית ודודי'
מרמזי' לז"ל להיות בחי' יחודם חוונם הוא
לזמין כמדע להדורש בספרי' חזו הכונה
ואראך והנה עתך רק עת דודי' כחכר והיינו
מכני ים שגר היודעי' בינה רק לעתי' ולא
בתמידו' ואתה ראה מה החטא גורם בהתרפ'
עם הקדוש מהתורה והעבודה כמתרעם
ואומר ואפרש כנפי עליך מוכן על דרך
מה דאי' בזהר חדש ע"פ פשטתי את כתנתי
איכבה אלבשנה ע"ש באורך העיני' והמוכן
בדברי קדשו הבורא ברוך הוא כמתרע' ואומר
לכנסת ישראל ראו מה מעשיכם גורמים
פשטתי את בהירותי מהתלבשות הכינוי' וסובר
הייתי שתשיגו אותי לעבוד עבודתי עליונה
בלתי שום התלבשות השמות והכינוי' והיו
עיניכם רואי' את מורכס בני התלבשו' בחי'
כנפיים ועי' דאיתא בזהר קב"ה ברה נהורא
לנהורי' יד מכתרא לכתרא ומתרא לכתרא
והכל בשביל עם קרובו ישראל ככדי שישיגו
אותו ית' באמנזות התלבשות הכנפי' וכל
עוד שאין משיגין אותו ית' בלמנזו' העליוני'
אי לריך להתלבש אי' כ"י במדרגו' התחתוני'
ובלבד שיהא מחשבה חפיסה ביה קלת מן
הקלת וכ"ו היא עתה לאפיסת ההשגה מה
שאין קן לעתיד כתיב ולא יכף עוד מורך
והיו עיניך רואות את מורך נראה לפרש ע"ד
האומר כאשר תתרכה אז ההשגה בשוליושיגו
לרשת

עוב האפון מורה הכתוב באלבש שאין עבודתם
חשובה ומאומה אין בידסואם תראה שמקשרי'
לפעמים הבינה לעסוק בתורה או תפלה
העבודה רפוי בידס ואינו כ"ל לעתי' כמדובר
להיות שתלוי' בדבר בטל דבר בטלה אהבה
והיראה ובאמת העבודה לריך להיו' בחדירי
בין בעיניו ובין בעקו והכתוב רומז אתה
כהן לעולם על דברתי מלכי לך זה הדבר
אשר דברתי להורות נתן בלב כל חכם אם
רצוך להיות עובד את הקב"ה לעול' בלתי
שום הפסק ולא לפרקים כאשר בני י"ש שכ"ד
המבוא' שידעו בינה רק לעתים לפעמים הן
ולפעמים לאו כפי' ענה היעולה על דברתי
מלכי לך כלומר כל מגמתך תהיה עבור
לורך גבוה בעבור השכינה הנקרא מלכי לך
זהו משמעו' דברתי לשון בשביל מלכי לך
ועבודה כזה אינה נפסקת עולמית כיון שאינו
תלוי' בדבר ואת תורת האדם לשום מגמתו
וראו בתורה ותפלה ומעשה מלותיו רק
עבור לורך גבוה לתקן במקום עליון: ועתה
כחזור לעיני ראשון אשר עיקר נתי' התורה
לעם קרובו ישראל להורו' נתן בלבם לך לתקן
שלשה בחי' עש"ן עולם שנה נפש כמבואר
ובזה נאות לו לאדם להעלות התחלקות
העתים והרגעים לשרשם כל יום ביומו ליחד
מדות העליוני' הן המה בחי' הרגלי' והמועדי'
הנק' ימים טובי' שבאמלעות' הנגלים אורות
עליוני' כחכר למעלה בדרוש הג"ל זהו
ואעבור עליך ואראך ואיתא בזהר
ואעבור בגין לרחמי ונדע
שצמלת ויעבור הוא המתקת הדין ר"ו גבור'
בשם הרחמי' ע"ב כידוע למכני מדע ואתה
תחזה דברי קודש האוהר ואעבור בגין לרחמי
שאי עברתי ממדת הדין למדת הרחמי'
בגיך בשביל חשיבות שראיתי כך חזו ואראך
לשון חשיבות כמו רואה אני את דברי אדמון
משמעו לשון חשיבות חשובים אללו דברי אדמון
ומה החשיבות לזה נותן הכתוב טעם לשבח
והנה עתך עת דודים יראה עם פרטי' בחי'
העתים שאתה נוהג בהם על פי התורה
ועבודה והיינו שמקשר הבינה לעתים כחך

לדעת כבוד מלכותו ולא יערך עוד להלביש
 ח"ע כ"י כנפיים המורה בח"י התלכשו" כי
 לרוב הזדככות' ובהירות שכלם החזק יתכן
 להם להשיג עולם הכרתו בלי התלכשו" כלל
 וזהו שמור' חיבת יבקף אותיות פני כ' כלומר
 אות כ' מורה לכתר אור נח ומלוחלה לא
 לביש עוד כפיים המורה כנפי" כאשר חני
 עתיד לבחר כ"ו במקו' אחר כבודך אמנם
 עתה לעימק המושג וקולר המשיג והכרת'
 חלש' לריך הקדוש ב"ה להלביש ח"ע כל שעה
 ורגש בכנו" ונמנ' מדותיו לערכם של המשיגין
 אשר לא ה" לריך לכ"ו בהיות מטיבים לכת
 בדרכי יושר ולזה אמר הקדוש ב"ה כמתרעם
 פשעתי את כתנתי המורים התלכשו" הכנוי"
 כחכר חיככה אלכשכה עתה עממם וגומר
 וזהו נרמזו ככהן ואפרש כנפי להלביש ח"ע
 כנח" התלכשות הנפיים והכל עליך בשגיך
 את הגורם ככה ולא חני כמבואר וחומר ג"כ
 ואשבע לך הכל לדבר אחד נחזון כלומר
 האטרנתי לבוא כרזא דשכעה מדרגו' שאני
 לריך להלמאש בהם בשבילך כמדובר ועוד
 זאת אחת' קשה מראשונה ובאתי כברי' אתך
 כי הנה הכתיב אומר והקמותי את בריתי
 אחי' באמצעות כשרון פעולתך' נעשה הקמ'
 ברית עליון להשפיע משפט כרכה העליונה
 לנאור קדוש השכיני וברעו' מעשיה' גורמים
 השפע' לחיוני' עשיה' הו' אשור שצט אפי'
 או שירד' המרכבה לכל לבוש כל העולם
 תחת יד נכבדלה' או על דרך ופרעה הקריב
 קרב את לבן של ישראל לאביהם שבשמים
 ונמלא הם הגורמי' שברית עליון יספיע למקום
 שאינו ראוי ח"ו ולזה באזהרה בל הקביה רחו'
 דרכיכם לאן אתם פונים אות השפעת' ולזה
 אומר ובאתי כברית אתך לערך מעשיך אם
 למקום הראוי או להיפוך חס ושלוה ומה מאוד
 יחמד האדם לעורר לבו בקרבו לירא ממורה
 הכ"ל ומה שגורם בעולמו' עליוני' כמבואר
 ומעשה תחזה מה שתקפו קדמוניו ז"ל לומר
 פסוק ואעבוד עליך ואראך וכי' באמצע
 ההגדה לכוזן האמור ואעבור משורש מדותי
 הטוב להשפיע לפרעה וחילו להרע עמכם עליך
 הכל בשבילך הורנתי להשפיע בהם לקרב

אחתי אל התורה והעבודה כמאמר האור
 ופרעה הקריב ולזה גמר אומר ואראך והנה
 מתבוססת בדמך ואתה מת בוססת בדמך
 מת המורה קליפו' עדין יש לו אחזה כי לא
 טהרת מזהמת טימאות מלרי' מכל וכל וכאשר
 עתידין הו' לבחר ח"ה לקמן בדרוש ספירות
 עומר ולזה אפילו ילא האדם עם בח"י דעתו
 מגלו' והאמונה תקוע בקרב לבו שיש בורא
 עולם ומנהיג ומשגיח עדין לא נטהר ממגע
 בכרי שיש להם אחזה בפרטי מדותיו אשר
 זה עיקר עבודת אדם לטהר ולנקו' מדותיו
 מכל מוס אחזה החיוני' ולו' בה תיקף עיני
 הספירה אחר לאח בני ישראל ממלרי' המשכיל
 יבין לאן הדברים מועים ועתה חזור לפתיחת
 דבריו

רבבה כלמה השדה נחתיך ותרכי ותגדלי
 וגו' ואת' ככוני' ותרכי קטנות
 ראשון ותגדלי גדלות ראשון ותבאי קטנות
 שני כי הוא בעדי עדיים שדי' גדלות שני
 והענין עמוק ומי ימלאנו ונראה לפרש ע"ד
 המוס' שכל אלו הבח' ישנם גם עתה בכל
 אדם ובכל זמן טרם נאחו מבחי' ייח' מלריס
 החכמה ישנם כל בחי' אלו כי הנה הכלל
 מוכח בדינו שיעקר הכריחה את כללות
 העולמות מרום המעלות עד מקום הנמשך
 הכל כשכיל עם קרובו ישראל שיתפשטו אורותיו
 הבהירי' והמאירי' בכללות המדרגות כולם
 ואישים המשכילי' יתנו לב לדעת לעשו' בתחתון
 ולרמוז בעליון ולהשיג משם עולמו' כמאמר
 אליהו בריש התיקוני' ובראת שמיא וארעא
 וגו' לאשתמודע בהון עלמין כמחשבו' טהורי'
 כאלו יתכן להם להעלות התפשטות האורות
 למקו' אשר היה שם אהל' בתחיל' מרום שבת'
 ומה מקבל הקדוש ב"ה מוס' תענוג ושמת
 לקרחת הפקחים אשר דעת' יפה להעלו' ילוין
 קדושי' ממקומות הגמוכי' ע"ד משל כשרולי'
 ליתן מתנה למלך כשר ודס בודאי אפי' מביאי'
 לו כל מתנות שבעול' מכלי' נאום ויפי' מזהב
 ובסף ומרגליות כ"ו חונה חסונה וספונה לפניו
 לכלום כי מה חידוש חדשו חכמי' בהבאת
 מתנת' וכולם חקור מבית המלך הנגזר' זהב
 ובסף

וכסף ומרגליות ואבני טובות צבית גחם
 ותשורה און להביא למלך גדול מה שתימך בן
 יומו יודע ומדין שכלי מזהב וכסף וכדומה
 מיקרי הערך המה נאים ומפוארי ביותר ומה
 לו להביא לפני המלך דבר שאין בו חידוש מה
 שאין בו חס מתקני בחכמתם הרמה כלים
 נאי מפוארי מנוש עפר צלירי נאי בתכלית
 היופי עד ברוחה ירא וישמח לבו ויאמר ראה
 זה חידוש הוא שחדשו החכמי וכחם יפה
 לעשות מנוש עפר כלים נאי כאלה שאינם
 צמלא אפילו צנאי המלך תשורה כזה יש
 להביא על שלחן מלכי וטולד תענוג מחודש
 אלל המלך לשמוח לקראת הפקחי ורוב חכמתם
 עמדה להם לעשות ככה מנוש עפר ודבוגייד
 זללה"ה היה אומר שזהו מה שאמר הכנא
 ואתקשט בקשטין דלא הוו דהיינו כשאדם
 רוצה לעשות קישוטין לשכינה ע"י תורה ותפלה
 אינו חשוכה כ"כ בעיני כבודו ית' כיון שמקבע
 את השכינה עם דברי יקרים ורמים שכלל
 הוא המה ג"כ יקרי הערך קישוטין עליונים
 תורה ותפלה העומדי ברומו של עול' המונה
 צמי המלך מלכו של עולם כמבואר במשל
 הי"ל לאפוקי אישי המשכילים אשר הכרתם
 חזקה וכחם יפה להשיג אורות הכהירי
 המלוכשי במדריגות החתומים גם משם
 מעלין י"ק ועושין מהם צחי קישוטין לשכינה
 יש לו להקציה תוס' תענוג יותר ויותר ושמה
 לקראת הפקחי כוכר צמל המבואר בהקדמי
 החכר יתכן לך לדעת פ"ה רבבה כלמה
 השדה הנה מדע הדיקי נקראי למח השדה
 היא השכינה הנקראת חקל תפוחין קרישין
 וכיון שיש להם לכל אחד ואחד אחיזה בקומת
 השכינה לערך כשמתו וכבר נתבאר לנו אשר
 יש מארי דידן ומארי דרגלין וכו' כי עם כל
 פרטי אבר שאדם עושה מזה נעשה דומתו
 ונתקן צחי אבר בקומת השכינה דהיינו חס
 מקיים פתוח תפתח והיה מעשה האדם לנרום
 תיקון אבר יד בקומת השכינה וכמוהו בשארי
 תיקון המדוי ותכונת אבריו של אדם המורי
 מדות עליונים כמו שהוא מקשט אי"ע עם מלא
 קומתו עושה גם כן קומה וקישוטין לשכינה

הגורמת לו להתפאר בלבו למי כל חמדת ישראל ולהיות יושב בראש וגם מדמה בנפשו לומר שכבר שדים נכון עמו להניק לאחרים להמת ממנו ענה היעולה לומר תורה ומוסר דרכי עבודה וכסיל הזה בחושך הולך ולא אור לו להאיר אחרים את הדרך אשר ילכון ואת המעשה אשר יעשון וראוי להשיב אמרים לו לומר קשוט עמך ואח"כ קשוט אחרים כיון שהוא עדיין עומד ראשו ורובו במינר ים החכמה ולה פקע אפילו פסיפה אחת בעבוד' הבורא להיות מהעובדי' אותו ית' באמת ובלב שלם לשום עיקר מגמתם עבוד אורך גבוה כי אם לכבוד עצמם כאשר נחרבה ענה גדור הזה רבו כמו רבו כל א' ואחד ראה להיות רב ולומר תורה ומוסר והם בעצמם נעדרים משכל ואין יודעים בין ימיים ושמאלם וזהו שמחמה הכתוב נגד עם ישראל וגנות ערכם המתפארים וכאז את בני יוכיה רבבה כלמה השדה נתתיך אשר לכל אחד ואחד מישראל יש לו אחיזה בקומת השכינה בשדה של תפוחין וזה כלמה השדה הידוע נתתיך כאשר נשמות הדיקים וממילא יש לאל ידך לעשות קישוטין לשכינה אשר זה עיקר כוונת הבריאה והוליא את עמו ישראל ממלרים לעשות קישוטין לשכינה אפי' באמצעו מדריגות הכמוכים ולמיטוט הכרחך ורחבו דעהך לא כן מעשיך ואדרבה בהרבות למוד תורה ותפלה באים לכלל גדלות ראשון ושני וזהו ומרבי ותגדלי שרוב למודך גורם לך גדלות לקרותך רבי וכדומה משעות המהג בעולם ואין לך שעות גדול מזה כי אפי' למד תורה הרבה והתפלל כראוי וכוון כאשר יוכל שאת ומדמה בנפשו שלא נמלא אהו שום פניה ומחשבות זרות כי אם הכל עבוד אורך גבוה עכ"ז אין עבודתו מוכחר העבודה אם נפדר מחכמה ואין לו התפשטות הדעת להכניס החכמה והמדע לפרטי' עובדותיו וכללות המדריגות כאשר הוא שם יקח גם מזה רמיזת דחכמתה להפלות משם חיברי השכינה ידע באמת שאין עבודתו חשובה וספונה כל כך כיון ששש קישוטין מדבר

שהיה בלא הוא גם כן בחי' קישוטין ובשרת אם תורתו ותפלתו אין עולה ג"כ כהוגן חס ושלוס אזי מאומה אין בידו ואדרבה בא לקטנות ראשון ושני וגם לגדלות ראשון ושני ושלו אינו רואה אבל רואה הוא באחרים ליהנות ענה ממנו והוא נכבד מדעת וזהו רומז הכתוב ורחבאי' בעדי עדיים כלומר בדבר כזה שהוא כבר קישוט היינו בגדלות תורה ותפלה שהן המה קישוטין בלא הוא ועכ"ז מתפאר בעלמו שגם לו שם בגדולים והאמת אין אהו כי אפילו אם בדבריו כן הוא ותורתו ותפלתו עולה לו כהוגן בלי שום פניה ורמאות על כל זה בחינתו גרוע כי לריך לקטת את השכינה בקישוטין דלא הוו כמדובר ומתמה הכתוב עכ"ז שדלים נכונו ברעונו להניק לאחרים ליהנות ממנו ענה איך להתנהג בעבודת הבורא ומגלה הכתוב קלונו ראה אתה פחיתת ערךך ושערך למה נודע שערות רומזים למותר מוחין והיינו מי שאין לו התפשטות השכל לכהוגן א"ע ע"פ התורה ועבודה אפי' במותר לו מדברים המוכרח בהם לקיום גופו וכיון שנכבד מדעת קונו ממילא יש לו מותר מוחין הרמוזים על בחי' השערות כדוע מספרי' וכאשר יתבאר לנו א"ה בדרוש ספירות העומר ע"ש וכיון שכן ששערך למה איך מלאך לך לומר ד"ת כאלו יש לך בחי' שדי' להניק לאחרים ד"ת ומוסר ואת ערום ועריה מעיקר העבוד' ואוי לאותה בושח וכלימה שנתרבה ענה גדור הזה והלואי לא ראינו כזאת ולא שמענו כזאת והקב"ה בעלמו יודע לתקן להסיר לב האבן וליתן להם לב בשר לעבוד עבודה בוראם באמת ולב שלם לזמן סלה :

ועברתי בארץ מצרים אפי' ולא מלאך והכיתי כל בכור אפי' ולא שרף וכלל אלהי מצרים אעשה שפטים אפי' ולא השליח וזהו יופן ג"כ פ"ה אודה' ה' שפרי יין מכל משכנות יעקב והכוונה כי הגה כתיב בתורה אפי' יולא בארץ מצרים ומת כל בכור בארץ מצרים והקש' בשל"ה איך אפשר לומר בצורה עולם ואפי' יולא בארץ מצרים והלא כל הארץ כבודו ומקומו כי מכה"כ ומה היא היצאה

הי'אחא בארץ מגרים לחוד ותוכן הדברים כי הגה באמת אללו יתברך א'ן לומר יולא ממקום אל מקום כי הוא מקו' העולם וא'ן העולם מקומו והוא ח'ס וא'ית עלם מכל רעיון ול'ית מחשבה תפיסה בו כלל וכשרו' לגלות אחה מדה בעולם לטבה ידועה מנבי' בהירותו בכמה למנומים והתלבשו' המדר'גות בכדי שיה' א'זה תפיסה והשגה לעולם בהירותו לבריותיו וזה נקרא אללו כ"י בחי' י'אחא כל בחי' התגלות מהעלם אל הגילוי זה נקרא אללו בחי' י'אחא ממקומו הרמה והנה כשגילי' כבודו בארץ מגרי' ארץ הטומא' אזי כל הילול'ין המשוקע' שם דבקו אחריו כי העילה רואה בעילתו וע"י שואף משם כל ילול'ין קדושים הממיה אותם וממילא מת כל בכור בארץ מגרים היינו כל טוב והמובחר שכיון שהטוב מניק' עלה למעלה ונתרוקקה קומת הסט"א והרע נופל למטה לנוקבא דתהומא רבא והנה כל זה הראה הקב"ה להורות נתן כלם לדעת את העיני' מאן השואב ברזל כי הברזל רואה לדבק בשורשו עיקר מקורו הגרא' בחוש הראות וילמוד סתום מן המפורש ללמוד דעת מגשמיות בחי' המושכלות והנה כבר נודע קב"ה ואוריות' וישראל אינון חד והסברה מתנת כמו שיש עיני' זה צבורא עולם מוכרה להיות גם כן צדיק כשרואה ומסתכל בא'זה דבר אפילו בלא מתכוין הטוב שבו הדבר ו'זה לידבק בצדיק הגם שא'ן הצדיק מתכוין להזיק את הרעע בראותו אך מחמת שהצדיק משער בלבו שמסתמא יש כאן יליון הקדוש השוקן שם להחיות גורם במחשבה הטוורה שנבחר הטוב מן הרע להיות שר'ון הטוב לידבק בשורשו והרע נופל ממילא כמו שובד' שנחגלי' עולם בהירותו מארץ מגרים כחבר ומת כל בכור בארץ מגרים והנה הצדיק מק' ליון כמ"ש רשב"י זללה"ה לתלמידיו אחא סימנא בעלמא וסימן הוא ליון לאסוקי אנשי' הגון עם נקרא יעקב וא'ן לך אדם אפילו משמותי הערך שלא יהיה בהם ק'ת בחי' משקן להשי' וכן יק' משכנות יעקב לכוון האמור וגם מי

שהוא בחי' יעקב ולא ישראל סוכר ומדמה כנפשו שכבר תיקן כל האורך והסרה השרחת אלהותו בקרבנו כמלא קומתו לא כן הצדיק השלם כל מה שמרבה בעבודת בוראו נראה ומדמה בעיניו כאלו לא התחיל עדיין ועומד על פתח השער ולא עייל עדיין לפנים כי אם כל שעה ורגע מרבה להעמיק בהשג' ומשער בלבו א'ך לבא לתכלית ההשגה ועל דרך הזהר מודע בשערים בעלה כפי מה שמשער בלבו וזהו אזהב ה' שערי ליון כלומר האזהב וחסוב' לפניו יתברך שערי ליון מה שמשער בלבו לדיק הנקרא ליון מכל משכנו' יעקב הדמ' להם שכבר עמדו על מעלה הגבוה והמה בחינת משקן אליו יתברך עם מלא קומתם וא'ן כחם יפה לברר הטוב מהרע כמו שערי ליון מתשבותיו של הצדיק הנקרא ליון תועלתו גדולה ומעולה לברר ולהעלות ללואות קדושות המלוכש' אפילו במדר'גות התחתונים כמבואר כי הטוב רואה לדבק בשורשו כאשר במכת בכורות מגרים ולזה תבין מזה שסידר בעל ההגדה ועברתי בארץ מגרים וגו' ובה לשלול שלש' אלו אי' ולא מלאך אי' ולא שרף אי' ולא השליח ולכאורי' תצוה לא'זה ליון בא לשלול כל אלה וע"פ הדברי' הגאמרי' יתפרש עיני' נאה שבה לתרן קושיא הילל א'ך יתכן לומר על בורא עולם לעבור ממקום למקום והלא הוא מקום העולם וא'ן העולם מקומו לזה אמר ועברתי בארץ מגרים אי' דייקא ולא מלאך ובאופן המבואר שגילה עולם בהירותו וכבודו כחכ' וזהו הגורמת והכתי' כל בכור אי' דייקא ולא שרף כ"א כאבן השואב ודבקו כל טוב ארץ מגרים בשורש השרשים וגם מזה נמשך וכל ארץ מגרי' אעשה שפטים אי' דייקא ולא השליח כי כל עונמה של כללות עשרה מסות לעשות שפטים בארץ מגרים ושדד המערכי' הכל כצנין לא תתמלאה נור אלא בחרכה של ירושלים כמבואר לעיל וכיון שהתחיל הקב"ה לגלות עולם כבודו ועבר בתוך ארץ מגרים כמבואר דבקו אחריו כל טוב י"ק ונתרוקקה קומת הסט"א מכל וכל זאת הגורמת ג"כ שידוד המערכית וע"ד ששמעתי

מקום שמתן עיניו אינו רואה כיח אלהות המלוכש שם וכן חוש השמע שומע דברי תורה אפילו מדיבור איש אל רעהו וכדומה שאר החושים אינו משתמש עמהם כיח שיגיע לד' הגא' לבורא עולם לטעות הכל על פי החורה ומשים לבו ונפשו שם כל הימים בתורה שהוא למעלה מהמזלות וקונה שלימות בעלמותו גם כן ולא יתכן בזאת לפחותי הערך אשר אינו סובל סבות מאורעותיו והיטסה דבר אליו טוב או רופו כשאר שקוע אחר הכלות גופניות מהמאכל והמשתה והמשגל ושאר תענוגות בני אדם מעשה זר מעשהו ואינו מכיר סימני החכמה אגשים כאלה המה רחוקים מהתורה ותורה רחוקה מהם ולכן מופלים תחת הזמן ואין לאל ידיהם להגביר את עצמם למעלה מהמטרות ואדרבא נופל למטה מהמטרה עד צורו לעניות ודלות ושפלות וזה המרגל צפי הצריות לומר שכל ונצוה פלוגי אין לו מערכה היינו שאין לו מערכה מהמטרות הידועים ואדרבא נפל תחתם וכבר בארנו למעלה פ"ה אכ"ה אלהיך להקרא אלהיך דייקא נמשך מארץ מלרים משם עלה ונתפרסם ע"י שידוד המטרות ולכן אור והזכיר אלהים זולתי לא חדע לבון התחצרות לא תחברו שום צמינת אלוה זולתי וחפסידו מעלתכם המוצחרת לננות שכאדמותי עליכם כאשר הכמים יתעוררו על פסוק **משכו** וקחו לכם לאן ולמרו משכו ידיכם מאלילים וקחו לכם לאן של מזה ואפשר לרמוז את דבריו ה"ל שכלתי אפשר לקשור ולכפות את הטלה לרעי המטה הי"ע להתנהגות השכינה כ"א צה"י"ב דרכיהם להגביר אי"ע למעלה מהמטרות והמזלות צ"אופן המצואר בכל פרטי חושים ותענוגים לקדש הכל עפ"י התורה כמדובר זה נרמז בחיבת **משכו** טטריקון "מטה" שלחן "כא" ו"ומטרה הן המה פרטי תענוגות בני אדם בעולם הזה לעבוד בהם עבודת הכורא להשיג מזה אורות פלוגים ד' תיקוי השכינה כאשר כבר קדם לנו בדבור בפרשת צ"ה ע"ש וגם באר

מהמגיד זל"ה"ה שאמר בדרך השתלשלת התורה ממקורה להתלבש בעוה"ז ובאמת אורייתא מחכמה נפקת או מציה ששם למעלה מהזמן ולמעלה ממטרות המזלות וכוכבים ממילא דרך השתלשלותם פגעה תחלה במול טלה ראשון לכל המזלות וממילא נבטל ממלאות עד בהירות איכות התורה וזאת הגורמת שידוד המטרות וגם ישראל בחי' שה כנאמר הזהר קב"ה ואוריית' וישראל חד איטון וממילא אם הם דבוקים בכל לבם ונפשם ומלא קומתם אל התורה קונים צבחי' עצמם שלימות התורה להיות מעלתם גבוה ממטרות הכוכבים ומזלות ובידם לשדדם כרלונס ואפשר לומר אשר חכמים הגידו ביום עשירי נכנסו למדה העליונה והיה בהם כח ליקח השם שהוא אלוה מלרים ולכפות ולקשור ברכעי המטה ולכאורה מנדע צפי מה טעם צהרו לכפות ולקשור דייקא ברכעי המטה וכי לא היה להם יחידות צבית לקשור לשם השם אמנם דברי חכמים לריך לימוד והכל לרמוז עובדת צמי' בחכמה נפלאה לעשות בחמתן ולרמוז בעליון ופרטי עובדותיהם רק לדגמא עליונה כי ידוע השכינה נקראת מטה עש"ה הנה מטתו שלשמה וכרעי המטה מורה על צחי' הליכותיה והתנהגותיה העולם כרלו"הקב"ה בהתעוררת כשרון פעולת הדיקים ואפשר לומר שגוה כיוונו בקשרותם וכפוחם את הטלה הכיווי לראשון של המזלות והמטרות שבנדו המלרים רק למטרות וכפרו במלאות שם הו"ה צ"ה וכפתו וקשרו ראשון של המטרות לרעי המטה היינו להתנהגות והליכות השכינה כי לא ככל הגוים ציח ישראל המה ויש לאל ידם כשמקשרים את עצמם לשורשם המה למעלה מנוטרות והמזלות ובאזיה אופן לאות לו לאדם להגביר אי"ע למעלה ממטרות והמזלות בהיות הכרתו חזקה לבלתי עשות שום פעולה בעולם אפילו מעייני לרכי הגוף וכדומה כל אחד בהתבוננת ציינוי החכמה אשר כולם בחכמה עשה הקב"ה ואינו משתמש צה' חושיו להנאות עצמו כלום בגון חוש הראות בכל

כגון אכילה ושתייה ומו"מ ושאר תענוגי גס זה גבוה ומעולה יש להם מקום מולא בצורות עליוני זה הגורמת להם אח"כ בגשתם אל עבודה שכלל זו תפלה מוליאים דבור לפי אלהיסזו תפלה בלי מחשבו תירונית חזן והיינו בחינת פסח פה פה סח שיכול לפתוח פיו להוליא דבורים שלימים בלתי ערוב מחשבות זרות ורומז הכתוב ככה תאכלו אותו ידוע אכילה מתיחס בלשון זוג ומלמדו התורה ככה יתכן לך ליחד אות השפעתו מתיחס חגורים ראשית כל לריך לחגור מאוד ומאוד בתי מתחס המורים מדריגות התחומים נעליכם בגליכס ידוע בתי פעל למאי מרמז כ"ז לריך לתקן תחלה בעת עוסקו בחיליות ומקלכם בידכם את מקל הרודה בעם המורה בחינת גבורה לשפוט את הארץ עש"ה הוי אשור שצט לפי תהיה זאת בידכם לגזור אומר ויקם כי הקדוש ברוך הוא גזור והלדיק מבטל וזהו ומקלכם בידכם ואכלתם אותו בחפזן וכפירש"י לשון כהלה ומתירות כמו ויהי דוד נחפו ללכת והיינו למחר יחם מעשהו להיומיהר במלכותו מלאכת הקודש לדעת ולהשגיל אף להמתיק את הדין בשרשו ואי אפשר כ"א בהקדם לו לטהר ולקדש את עלמו בזותו לו אפי בעימי הגשמי המוכרה בהם כחכר וכעשיתו ככה גמר אומר הכתוב פסח הוא להי כלומר פה סח יכול לפתוח פיו להוליא דבור לפי אלהים בתפלה בלי מוגע מחשבה זרה ומעשה תחזה אף שרמז רש"י בדבריו הקרבן קרוי פסח ונדע שהתפלה שלו תיקנו במקום קרבנות ונותן טעם בעיקר למה נקרא פסח על שם הדלוג והפסיחה שקב"ה מדלג בתי ישראל והכוונה לירופי אותיות שמוליאם נקרא בתיים ובהיות ממלאים את התיכה במילוי הארה מקדמי המחשבה נקרא בתי ישראל ואם מוליא אותיות בלתי מחשבה סהורה כ"א ממעשה בחן והבלי עולם מדבור הערלים זה נקרא בתי מלרים והקב"ה לרוב חסדיו מדלג בתי ישראל מבין בתי מלרים וקוסן ממלרי למלרי כאלו אינו רואה וישראל נמלט על כל זה הקביה מקבל ומרלה כמוליא חסילו דבור אחד ושושה לריך

בארנו שם מאמר הזוהר משכו יומין עלאין לגבי יומין תחאין לרמוז שכלתי אפשרי להשיג יומין עלאין לעולם בהירות כ"א באמלעות התלכשותם והתפשטותם למדריגת התחומים תענוגות הגשמיים והיינו ד' מדריגות אלו משכו מטרקון "מטה" שלחן "כסא" וממורה ולהיות שלמטה מעולם הבנין יש מגע ככרי תערוכות טוב ברע לזה נתעוררו חז"ל משכו דיכס מאלילים המורה תערוכות רע ממגע נכרים שצ"ה וקחו לכם לאן של מלוא היינו לטהר ולקדש פרטי המדות הנקרא לאן של מלוא דייקא שיגיע לך הגאה לבורא ב"ה ולא להנאות עלמו ולזה תראה אף שהתורה רמזה בחוקות הפסח וכבה תאכלו אותו מתיחס חגורים נעליכם בגליכס ומקלכם בידכם ואכלתם אותו בחפזן פסח הוא להי ופירש"י על שם הדלוג והפסיחה שהקב"ה מדלג בתי ישראל מבין בתי מלרים וקוסן ממלרי למלרי ישראל אמלעי נמלטו ואתם עשו כל עבודתיו לשי"ש וכתיב בסוף ויאמר ה' אל משה ואל אהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו ופירש רש"י שנתכדו מעשיו לאביו שנסמים אחד גוי ואי ישראל במשמע ונדע כל מקום שנאמר ערל לא על ערלת הברית לבדו גיד כ"א ערלת הלג גם כן במשמע והיינו מי שלא טיהר וקדש עדין פרטי מדותיו וערכיו לנהוג בהם דוקא ע"פ התורה כמדובר לקדש פרטי חסיו אל הכורא ב"ה ולשפוט התפשטות אורותיו הבהירים מהתלכשותם שנתלכשו במדריגת התחומים וכיון שכן מי שלבו ערל אזי מעשה נכרים עבדתו ואלו אומרים אשר בחר בנו מכל העמים וכיון שכלל הגוים בית ישראל אם קמה יתרוכס הלג נסהם רודפים יומם ויליה אחר פרנסתם ומלגוש ודייה ולא זרו מתאמתם על כן לריך לומר כיון שבהר בנו דייקא שמעשיו חסילו הגשמיים ובחינת תענוגי"ג יש שם תורה ועבודה ואלו יכולין לגרום באמלעותם יחודים חוונים בעולמות עליונים כאשר דברנו מזה כמה פעמים במקומות רבים ועיין במקום אחר מה שבארנו אף ישראל גבוה מכל הארצות חסילו ארצות של ישראל

בניין עירך וששים בעבודתך וודה לך שיר
 חדם על גאולתו ועל פדות נפשו כי הנה
 חכמי הגידו בנין גאלו ובנין עמידן להגאל
 ואפשר לרמוז ע"ד הכלל המונה דידו אשר
 בכל מועד ומועד לערך התגלות מדותיו
 המאירים באמצעותם ובהגיע יום מועד חחר
 אז למילואת הראשון ולכן נקרא' חג כמו ובמחוג'
 יתארהו משמעו לשון נקודת הקו וכל שנה
 כאשר בא לחג הזה חחר למילואת הראשון
 ובשניות אלו חומרים זמן מתן תורתו
 שחזר למילואת הראשון נתינת התורה במעמד
 הקדוש וגם עדין לא נפסק וקול השופר
 הולך וחוק עד ביאת הגואל כאשר יבאר ח"ה
 בדרוש שיעות וכן ב"ה חזר ג"כ למילואת
 הראשון לבריאת העולם ובאמת יש פלוגתא
 בנמרה אם בנין נברא העולם או בתשרי
 ואיתא בספרים אך יתלוקו במילואת והתירוק
 אלו ואלו דברי אלהים חיים ובנין היה בסוד
 הלידה ובמאמר הכתוב ואעבור עליך ואראך
 מתחבססת בדמדך רומז לדם הלידה כודע
 ובתשרי בסוד העבור ולכן אנו חומרי' היום
 הרת עולם כי אז זמן הריון כנידע מספרים
 ועין בדרוש ראש השנה שם הרחבנו ביאור
 עין הפלוגת' עכ"פ אלו ואלו דברי אלהים
 חיים ובנין נברא העולם וודע עיקר הבריאה
 ישראל עלו במחשבה להבראות שפה הקביה
 תוספת התענוג שיקבל משמות הדיקי' וברא
 כשכילם העולם ושמעתי מהמגיד זללה"ה
 שיאיר מה שאנו חומרי' בשמ"ע של הרגלים
 בגלל אבות שעשו רעוק הכונה בגלל אבות
 שעשו רעו' ית' לברוא בשכיל' את העולם
 עש"ה ית' כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו
 כלומר השמחה שלפה לקבל ממעשי ב"י המה
 עיקר המעשי' המבחר שבברואים זאת הגורמי'
 שהיה כבודו יתברך לברוא העולם בשכיל
 השמחה וכיון שכן מהראוי להיות יתחד
 האיש וילפת כבגיע ימים האלו ימי ניסן ותשרי
 שוים בשיעוריה' להיות יראה ה' עד סוף
 וכן דין בעלמו לערך מעשיו אם ראוי הוא
 לברוא בשכילו את העול' ואיה חפשי' השמחי'
 והשעשועי' שמעוחד לגרום אליו יתברך כבשרן
 מעשיו

אירוף חיבה בשלימות שומע תפלתו ובלבד
 שיכון את לבו לשמיי ולזו' גמר חומר ואתה
 עשו כל עבודותיו לש"ש ואז הפה סה היא
 התפלה עולה לרעון לפיו וכ"ז חומר מאיש
 הירא ותמייכמעשו ומנמתו לעבוד את ה' בכל
 נפשו ומאורו לאסוקי' מי שנתכבד מעשיו לאביו
 שבשמים גם תפלתו תועבה ואין הקביה חס
 עליו לקפון וללגנ' ממלרי' למלרי' ומאומה אין
 בידו מתפלתו לגרום יחוד למעלה ולזה רומז
 הכתוב

ויאמר ה' אל משה ואהרן זאת תקת
 השפה עיקר החוקה של פה סה
 בתורה ותפלה רק בעבור זאת היא השכיני'
 ואז תועלתו גדולה ועולה תפלתו לנחת רוח
 לפיו ית' במקום קרבן אכל באמת הדבר כל
 כן נכר שנתכבד מעשיו לאביו שבשמים והיינו
 שאין נותן דעתו לעשות פרטי' מעשיו בהתקשרו'
 שגיע מהם דה האה' לאביו שבשמים והוא
 בחושך הולך ולא כן ידמה כי"ה הכל עובר
 טובות האות עלמו הוא דורש ומשוקע עדין
 בתאומיו השמיות ולכן לא יאכל משמעו לשון
 יחוד חוגג כמדובר אינו יכול לגרום יחודים
 בצולמות עליוני' עם האולאות לרופי' איתיות
 וחיות שמולת משפה ולחוק כי כודאי אינם
 מעוהרי' מתערבות מחשבות זרות :

וכל עבד איש מקנת כסף ג"כ ע"ד האמור
 שכל עלמו ומעבדו של איש בער
 לקנות כסף למלאות ביתו זהב וכסף וחסור
 עיקר העבודה שהיא לנרדך נבזה ולא לנרדך
 עלמו ומלתאסותו איש כזה עדין ערל ואטום
 מבית ומחוק והחיוז מוטל למוול כשר ערלתו
 ערלת הלב להעמידו על דרך הטוב להטעימו
 מטוב עבודה בני ישראל מה עיינה ואז יאכל
 בו יתכן לו לעשות ולגרום יחודי' בצולמות
 עליוני' באמצעות קרבן הפה סה כמדובר ואז
 טוב לו כזה ובכח ח"ס :

בנוסח ברכות הגאולה שסידר בעל
 ההגדה אשר גאלנו וגאל את
 אבותינו ממלרי' והגיענו הלילה הזה לאכול
 בו מלח ומרור ק' ה' אלהינו יגיענו למועדים
 ולרגלי' אחרים הבאים לקראתנו לשלוש שמחי'

הלילה זה דייקא אחר אמת שתי המלכים ממקורם ונעשה טוב ורע בחינת מלה ומרור הגיענו הלילה הזה לאכול משמעו לשון יחוד כי אכילה מתחם בלשון זוג כמדוע ומנו' עלינו לחבר ולייחד ב' בחי' אלו להבין ולהשכיל כי ה' המורה רחמי' הוא אלהים המורה דין הכל אחד ומיוחד ואין פירוד חיו כ"א מפאת המקבלים אבל מלד עלמותו הכל אחדות אחד וזכר לדבר כן עשה כלל בזמן שבית המקדש קיים היה כורך המלה ומרור ואוכל בידו כי הלל הזקן כמו יפה ורוב לדקתו ובהירותו עמדה לו לחבר ולייחד מדות הרחמים עם מדות הדין וזהו היה כורך מלה ומרור ואוכל משמעו לשון יחוד בידו להמתיק הדין בשורשו והספך מר למתוק וסמוך הקרא מנו' ומרורים יאכלוהו ובי ישראל עשו ככשרון פעולתם יחוד במדות הדין עם מדות הרחמים וקלרתי כי הארכתי במקום אחר והכל חולה בלילה הזה אחר יציאת מצרים עליון והחתון שיך ככה ולא מקדמת דלא ומתחנני' על העתיד כאשר בפתיחת הגאולה כן ה' אלהיו מורה דין ורחמי' גיענו למוטדי' ולרגלים אחרי' הבאים לקראתנו לשלום שלום ודאי לחבר ולייחד ב' הנחות החכר במחיס בבנין עירך וששים בעבודתך יובן ע"ד שברנו במירות שבת שמחס בבנין שלם באור פיך תבהיקס ירוין מדשן ביתך ותוכן בדברים בלתי אפשרי להיות במחיס בבנין שלם כ"א בהיות מלה קומת' צנוי' ומתוקנת בפרטי מין איברייהם ותכונת' בפנימיות ומילוכיות הכל על סדר תכוני וארת המשכן ומנין כליו ע"ד הזוהר יצורא דבר נש וצויר' דמשכני' חד ציונין ולכן בהרע מעשיה' ופגימת איברייה' מוכרת היה שימרצ הבית בעוונותיהם של ישראל כי כל מה שנפסם אחר אחד בכללות ישראל נחסר דוגמתו כלי הבית דוגמת אותו חבר ועיין פ"ה ולתה כן אדם הגד לת בני ישראל את הבית ויכלמו מעוונותיהם שם בחרנו אלה הדברים ואין כאן מקום באורם והנה אם בני ישראל משויס מדותיהם להיות שוי' ממש

מעשיו ולא די שאינו גורם שמה' במעשיו אלא ית' והלואי אל יתן חיו עלבות עש"ה וירא ה' כי רבה רעת האדם ויחטב אל לבו בגם הוא בשר והולך יומם ולילה רק אחרי תלותיו הבהמיות ומשים רוחו ומגמתו שהיה הכל כסון ומזומן לפניו ליום המועד ממאכל ומשחה וכסות ועיקר תורת הרגל ככה בהאיך אפיין יקבל הארת יום טוב אשר בכל יום טוב חוזר למציאות הראשון וממילא עתה במו הפכה חוזר למציאות הראשון ראשית הבריאה אשר בניסן נברא העולם מלידה או מהריון בתשרי מורי יעלה על ראשו הלא ה' משמים הביט לראות היס משכיל לדרוש אלהי' כמאלו כן עתה לגרום הבריאה מחדש ולנאת יחד האדם האדם ערס יבא עת מועד חג הפסח לצער מפלימיות לבו חשש חמץ משבו הוא ה"ה"ר ולטהר ולקדש מלא קומתו להיות משכן להשראת אלהות והארת טובו המתגלה ביום טוב כמו לעיל וזאת עיקר הדיבור ונדיקות החמץ קודם לרגל והכנת לרבי מועד לשיוכל לקבל הארת כסה שהוא זמן פתח הגאולה הטוב והולך לגאולה האחרונה ואסור לעשות פירוד בין הדבקי' פתח הגאולה מגאולה האחרונה כמבואר בדרוש למעלה ומעלה תבין דחזיל בניסן נאלו המורה שתי בחי' הגאולות המבואר למעלה יציאת מצרים עליונה ויציאת מצרים הגבמיות גם שתי אלה כהניע ימי יסן חוזר למציאות הראשון וזכו בניסן נאלו מורה על פתח הגאולה בניסן עתידין להגאל כי אנו בני ישראל עתידין תמיד בכל יסן חוזר לפתח הגאולה ומוקב והולך עד גאולה האחרונה שאז יהיה גמר הגאולה ולזה אנו אומרים לבר גאלנו וגאל את הצותינו ממלכים וכנרמו לעיל ביאור דבריו ענדים היינו לפרעה במלכים ומוקב לפרעה עליון ותחתון היוקב מאחורי עורף יציאת מצרים העליונה אשר בזאת הולה תורת האדם וכרטי מעשה המלות ושכר ועונש הכל מציאת מלרי' העליוני ויהי נבקעם מקדס שתי המלכים נעשה בחי' טוב ורע כמבואר למעלה באורך והו הכניענו הלילה הזה לאכול בו מלה ומרור כלומר

על חכונת וליור איצריהם לזרת וחכונת משכן
 אזי אין להם שום בושח וכלימנה ואדרבה ששים
 ושמים לראות בבנינו כיון שאין חטא ועון
 מעכב על ידם ולהיפך יעשו כמעיל בשחם
 ושמחה מה זה עושה לראות בבנינו הלא
 לערך עובדותיהם אין עולה יפה מרין הכלים
 ותכונתם המורים הכל על זרת וחכונת קומת
 האדם ואין זה בנין אלא סתירה ח"ו ולערך
 עובדותיהם שאינם טובים יש כאן חסר ויתיר
 בענין כלי הבית ולזה יסד הפייטן שמחם
 בבנין שלם בתחלה מדבר לשמחם בבנין הבית
 ולא שיגיע להם חס ושלום לער בושח וכלימנה
 כמדובר וגמר אומר שבלתי אפשרי כי אם
 באור פיך תבהיקם כלומר שאי אפשר להשוות
 המדות חכונת וזרת אבריו של אדם לחכונת
 וזרת כלי הבית אם לא שמטיבים לכת בדרכי
 אל וגורמים בכשרון פעולתם שהקב"ה מאיר
 להם בחי' פנימיות אורות עליונים וכבר רמזנו
 למעלה שיש בחי' אור המאיר לבחי' הפנים
 וזהו באור המאיר לפנים מזה האור תבהיקם
 והפעולה אזי יריון מדשן ביתך ולא יכלמו
 ממין כליו ותכונת ליורו כזכר כיון שהשוו
 מדותיהם וקישטו מלא קומתם להיות משכן
 אליו יתברך להשראת אלהות ומעשה תבין
 שסידר בעל ההגדה שמים בבנין עירך והראת
 לנו מקום תפלה וזאת עיקר מגמתו להשלמת
 חכונת מלא קומתו ככדי להיות כלי מוכן
 לקבלה להשראת אלהות ובהיות כן נאות
 להסתכל ולהתחנן עבור תקון ובנין הבית כיון
 שיגיע שמחה מצניינו לערך כשרון העובדות
 ומעשה המצות עם כל אבר המיוחד ומכוין לכלי
 הבית כזכר הכל שזה יש כאן מקום לשמחה
 וזהו שמים בבנין עירך וששים בעבודתך
 כמבואר וזדה לך שיר חדש ודאי על גאולתינו
 הגשמיים י"מ התחתון ופדות נפשו י"מ העליון
 אשר זה תלויה בזה כמבואר :

חסלת סדר פסח בהלכתו והשם
 ברחמי יאיר לנו אור תורתו מעתה ועד
 עולם אמן סלה :